

***ŠV.KORANO Dalies "MARIJA"
Paaiškinimas***

Sura Maryam meanings explanation

تفسير سورة مريم

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lietuvos musulmonų jaunimo bendrija

Vardan ALLAH Maloningojo, Gailestingojo

Religiniai ir pasaulietiniai mokslai

Visi mokslai pasiekia mus per vienintelį Dievą. Tačiau skiriasi būdai, kuriais formuojami religiniai mokslai ir pasaulietiniai mokslai. Religinis mokslus Dievas apreiškė žmonėms per savo Pranašus pilna ir užbaigta forma. Dėl to šiuose moksluose nėra vietos žmogaus fantazijai, kadangi tikra kūryba ir mokslas skleidžiamas tik Dievo. Turime įsidėmėti, jog žmogaus intelektas ir proto sugebėjimai riboti bei menki.

Pasaulietiniai mokslai gi vystosi iš kartos į kartą. Kiekvienas mokslininkas įneša savo indėlį į mokslų vystymąsi, remdamasis kitų mokslininkų pasiekimais. Netgi išymiausi mokslininkai neapdrausti nuo klaidų ir paklydimų, todėl vienas ar kitas pasaulietinis mokslas papuola į aklavietę. Po tam tikro laiko išeina iš jos ir vystosi toliau. Toks yra pasaulietinio mokslo vystymosi būdas. Pereinant nuo mažų žinių į dideles, bandymų ir klaidų keliu.

Religiniai mokslai, kaip jau minėjome, pasiekė mus per Dievą, kuriuos Jis apreiškė savo Pranašams. Paskutinį, visa apimančią religinį mokslą, Dievas apreiškė paskutiniajam Pranašų Antspaudui-Muhammadui

(t.j.t.i.A.p)*.

Todėl iš visų gyvenusių, gyvenančių ir gyvensiančių žmonių ant šios žemės geriausiai šiuos mokslus žinojo Pranašas Muhammadas (t.j.t.i.A.p). Pranašas Muhammadas (t.j.t.i.A.p) šias žinias perdavė savo pasekėjams, o jie-sekančioms kartoms.

Taigi, musulmonų mokslininkų uždavinys yra neišgalvoti pagal savo supratimą kažko naujo, o viską, išstudijavus ir ištyrus, suprasti ir išsaugoti šias religijos mokslo tiesas originale.

Visų geriausiai po Paskutiniojo Pranašo (t.j.t.i.A.p) Islamo mokslus žinojo jo pasekėjai, paskui sekanti karta, davusi pasauliui Imamus-Islamo teisės įkūrėjus, kitus didžius mokslininkus.

Didieji musulmonų mokslininkai-tai tie, kurie iš visų geriausiai žinojo Šv.Koraną ir Pranašo Sunną. Jų pagrindu jie parašė labai daug religinių knygų, padedančių mums lengviau suprasti Šv.Koraną ir Sunną.

Musulmonų švietimo ir lavinimo sistemoje priimta iš pradžių išstudijuoti šias knygas, ir tik paskui, kada mokinys pasiekia tam tikrą žinių lygį, pradedama jį mokyti Šv.Korano aiškinimo. Tai nereiškia, kad neišsilavinęs žmogus negali skaityti Šv.Korano, priešingai: Šv.Korano skaitymas-tai labai sveikintinas darbas. Tačiau be aukštesnio išsimokslinimo ir tam tikro išprusimo negalima jo aiškinti ir netgi uždrausta tai daryti pagal savo supratimą.

Neteisingų nuomonių apie Islamą atsiranda dėl neteisingo Švento Korano aiškinimo ir neteisingo žmonių

---

* tebūnie Jam taika ir ALLAH palaima

supratimo. Pranašas Muhammadas (t.j.t.i.A.p) išpranašavo musulmonų skilimą į 73 grupes. Šios grupės atsiranda dėl to, jog nusigręžia nuo teisingo mokslininkų Šv.Korano aiškinimo. Šv.Korano negalima aiškinti pagal savo sąmonės supratimą. Juk tai-vienintelė Dievo Knyga, išlikusi originalo pavidalu, originalo kalba, kuria ir buvo apreikštas Dievo Žodis Pranašui. Būtent arabų kalba, kuri turi tam tikrų ypatumų ir skiriasi nuo kitų pasaulio kalbų. Todėl ir atsinešimas Šv.Korano mokymuisi, aiškinimui, tyrinėjimui yra ypatingas, specialus, išskirtinis, nepanašus į kitų knygų, kurios parašytos paprastų žmonių rankomis, mokymąsi.

Šv.Koranas, Pranašo hadisai apsaugo mus nuo paviršutiniško, atmestinio aiškinimo ir elgesio. Šv.Korano aiškinimas pagal savo supratimą, nepasitelkus paties Pranašo, jo pasekėjų bei mokslininkų aiškinimais, priveda prie iškraipymų, neteisingų religijos kryptių, sektų Islamo religijoje atsiradimo bei neteisingos nuomonės atsiradimo.

Taigi, norėdami smulkiau supažindinti jus su Šv.Koranu, pateikiame išsamesnę informaciją apie šią Šventą Knygą.

ŠV.KORANAS-tai Dievo kalba, kuri buvo apreikšta (perduota) paskutiniajam Jo Pranašui Muhammadui (T.J.R.I.A.P.) per angelą Gabrielių (T.J.T) arabų kalba. Tai-tikslūs Dievo žodžiai. Unikalus ir vienintelis, Dievo apsaugotas nuo iškraipymų, tekstas. Pasiekęs mus, perduodant jį iš kartos į kartą originalo tekstu didelėmis žmonių grupėmis žodine ir užrašytos Knygos formomis. Pranašas Muhammadas (t.j.t.i.A.p) nemokėjo nei skaityti, nei rašyti. Apreiškiamą jam informaciją (Šv.Korano dalis)

jis įsimindavo (išmokdavo mintinai) ir perduodavo tiek savo pasekėjams, tiek kitiems žmonėms žodiniu būdu. Jo pasekėjai, savo ruožtu, išmokdavo šią informaciją mintinai, o kai kurie, kuriems leido Pranašas, užrašinėdavo tai.

Šv.Koranas buvo apreiškiamas 23 metų laikotarpyje: 13 metų Mekoje ir 10 metų Medinoje. Kiekvienų metų Ramadano mėnesį Pranašas patikrinimui skaitydavo Šv.Koraną angelui Gabrieliui. Paskutiniaisiais savo gyvenimo metais tai padarė du kartus.

Per visus praėjusius 14 amžių Šv.Korano tekste nebuvo pakeista nei viena raidė, nei žodis ar jo dalis. Šventas Koranas-tai Islamo amžinas stebuklas. Visa apimantis Dievo įstatymų dokumentas. Pagrindinis ir svarbiausias kiekvieno musulmono tikėjimo ir religinės, kasdieninės praktikos šaltinis. Dovana visai žmonijai.

Šv.Korano aprėpiamos visos žmonių gyvenimo sferos: tikėjimo tiesos ir jo mokslas, garbinimas, žmogaus praktinio elgesio normos, kurios musulmonui yra pavyzdys. Taip pat nurodomas sveikos, teisingos visuomenės formavimo kelias, ekonominės sistemos sukūrimas. Pabrėžiami Dievo ir Jo kūrinių santykiai.

Šv.Korane Dievas atsako į pagrindinius žmogų dominančius klausimus: koku tikslu buvo sukurtas žmogus? Kokia jo paskirtis šiame pasaulyje? Visagalis Dievas Šv.Korane praneša ir įspėja žmoniją apie jai nematomą, nepažįstamą tolimesnį gyvenimą po mirties šioje žemėje. Primena jiems prieš tai gyvenusių civilizacijų likimą, prieš tai buvusių Pranašų (T.J.R) istorijas. Šv.Korane paaiškinama, kas yra žmogui leistina

ir kas yra uždrausta.

Šv.Koranas apreikštas Pranašui Muhammadui (t.j.t.i.A.p) arabų kalba. Todėl bet koks vertimas į kitas kalbas nelaikomas Šv.Korano originalu ar jo versija, o tik Šv.Korano vertimo paaiškinimu.

Šv.Koranas susideda iš 114 surų. Sura-tai Šv.Korano dalis, turinti savo pavadinimą. Suros yra tiek didesnės, tiek mažesnės apimties. Šv.Koranas taip pat suskirstytas į 30 lygių dalių. Tokia dalis vadinama Džuz. Kiekvienas Džuz padalintas dar į 2 dalis. Tokia dalis vadinamas Hizb. Hizb-tai 1/60 Šv.Korano.

Kaip buvo paminėta, Šv.Koranas Pranašui buvo apreiškiamas Mekoje ir Medinoje. Mokslininkai, viską ištyrę, tas Šv.Korano dalis (suras), kurios buvo apreikštos Mekoje ir jos apylinkėse prieš Pranašo persikėlimą, pavadino „Mekos suromis“. Tas suras, kurios buvo apreikštos Medinoje ir jos apylinkėse po Pranašo persikėlimo, pavadino „Medinos suromis“.

IVADAS Į SURĄ „MARIAM“

Šv.Koranas-pirmasis pagrindinis tikėjimo šaltinis, vadovavimosi Knyga bei Žinynas visai kūrinijai. Antrasis po Šv.Korano tikėjimo informacijos šaltinis išdėstytas Sunnoje, t.y. paskutiniojo Dievo Pranašo mokyme.

Šv.Koranas apreikštas aukščiausia literatūrine arabų kalbos forma. Jos stilius yra nepakartojamo grožio, nuostabaus išraiškingumo. Jau tūkstančius metų tyrinėjančioms Šv.Koraną mokslininkų kartoms nieko kito nelieka kaip tik nutilti prieš Šv.Korano žodžių įrodymų galią ir jo kalbos formą. Netgi žmogui nežinančiam arabų kalbos, klausantis Šv.Korano, skaitomo profesionalaus skaitovo, jo skambėjimas sukelia susižavėjimą ir nepakartojamą išpūdį. Iš istorijos faktų žinoma, jog atvirai skaitant Mekoje Muhammadui (t.j.t.i.A.p) jam apreikštas Šv.Korano dalis arogantiškiems pagonims, kurie tuo metu labai gerai žinojo arabų kalbą, pastarieji tiek buvo pritrenkti Šv.Korano žodžių, jo kalba, ta tiesa, kuri parodė jų iškreiptus garbinimo papročius ir supratimus, jog jie iš baimės stengdavosi užsidengti ausis savo pirštais, kad negirdėtų šių žodžių. Jie gerai pažinojo Pranašą ir niekada nieko panašaus nebuvo girdėję iš jo.

Daugelis to meto žmonių, sužavėti ir įsitikinę Šv.Korano stebuklu, jo skelbiamų tiesų įrodymais, neabejodami priimdavo Islamo religiją.

Šv.Koranas-tai stebuklas, likęs po Pranašo Muhammado (t.j.t.i.A.p) mirties. Tai aiškus jo, kaip Pranašo, įrodymas netikintiems, kurie atmeta Dievo žodžius, teisindamiesi, jog tai žmogaus kalba. Visi jie

nesėkmingai žlugo nepriimdami šio stebuklo aklame užsispyrime, žinodami, jog tai nėra paprasta kalba, ir paprastas žmogus tai negalėjo pasakyti.

Šv.Koranas-tai taip pat iššūkis visiems netikintiems ir jų tvirtinimams. Dievas Šv.Korane pasakė:

Šv.Koranas Sura Al-Bakara 23-24 Aja

23-Jei jūs abejojate tuo, ką Mes [apreiškėme] atsiuntėme Savo tarnui (Pranašui Muhammadui), sukurkite nors vieną surą (dalį), panašią į tą [kuri yra Šv.Korane], ir sukviškite visus liudininkus išskyrus ALLAH, jei jūs sakote tiesą.

24-Bet jei jums nepavyks to padaryti, o jums tikrai nepavyks to padaryti, tada bijokite ugnies, kurios kuras yra žmonės ir akmenys, paruošta netikintiesiems.

Nuo to laiko, kai buvo apreikštas Šv.Koranas, niekas nesugebėjo parašyti bent vienos dalies, panašios į tą, kuri yra Šv.Korane-lygios tam kalbos grožio stiliui, iškalbingumui, tos informacijos teisingumui, liudijimui. Atkreipkite dėmesį, kad pati mažiausia Šv.Korano sura (108-oji) susideda iš 10 žodžių, taigi net dešimties žodžių surai niekas nesugebėjo kažką panašaus sukurti.

Daugelis Pranašo Muhammado (t.j.t.i.A.p) laikų geriausių arabų poetų bandė tai padaryti, norėdami įrodyti, kad jis nėra Pranašas, tačiau taip ir nesugebėjo to įvykdyti.

Tarp daugelio Šv.Korano stebuklo aspektų yra tai, kad stebuklas tęsiasi amžių bėgyje. Jame atrandamos naujos reikšmės, iš naujo apmąstant, tiriant ir įsigilinant į Šv.Korano žodžius. Tie, kurie žino ir gali suprasti arabų kalbą, yra laimingi, galėdami gėrėtis originalu ir tiesiogiai

naudotis šios brangios Dievo Knygos mokslo šaltiniu.

Švento Šv.Korano <Mariam> (Marija) Sura-tai brangakmenis. Reikšmingas priminimas žmonijai. Joje grakščiai ir jausmingai aprašomas stebuklingas-Pranašo Jėzaus (T.J.R) gimimas, visa tiesa ir aplinkybės, susijusios su šiuo įvykiu. Neįprastas gamtai, nuostabus jo (T.J.R) gimimas paskatino kai kuriuos, save vadinančius jo pasekėjais, įtikėti ir pareikšti, jog Jėzus yra pats Dievas ar Dievo sūnus, atėjęs į žemę žmogaus pavidalu. Kiti gi apkaltino ir apšmeižė jo motiną Mariją (T.J.R) nepadorumu, pagimdžius neteisėtai.

Šventas Šv.Koranas kategoriškai paneigia abu šiuos tvirtinimus bei pareiškimus ir primena skaitytojui, kad Visagalis Dievas yra Visatos Sukūrėjas ir viso to, kas joje egzistuoja. Jis yra Tas, Kuris buvo visos gyvybės atsiradimo Meistras, kai nebuvo nieko. Sukūrė pirmą žmogų Adomą, be tėvų ar kažkieno pagalbos. Pilnai sugebantis pagal Savo norą pažadinti gyvybę dievobaimingos nekaltos mergelės iščiose, kad ji galėtų pagimdyti sūnų be vyro pagalbos.

Šis tikinčiojo galingas tikėjimo argumentas Visagalio Dievo egzistavimu, išleidžia orą iš pripūsto baliono tų, kurie padarė Jėzų (T.J.R) Dievu dėl jo stebuklingo gimimo.

Suroje <Mariam> (Marija) viskas aprašomas taip, lyg mes savo akimis matytume šias scenas, lyg būtume šių įvykių liudininkais: susijaudinusios sielos susispaudžia ir atslūgsta. Mes verkiame ir jaučiamės laimingi prieš Tiesos triumfą. Kiekvienas žodis, kiekvienas garsas čia tampa labai svarbiu ir funkcionali.

Mūsų pašamonė ir protas dabar geriausiai žino, kad mes-žmonės-mažos būtybės šioje Visatoje. Telieta tikėjimo žodžiai, jog ten nėra jokio kito dievo ar dievybės, išskyrus ALLAH, ir kad Muhammadas yra ALLAH Pranašas!

Visai tai mes suprantame ir galime pajauti, kai skaitome Sayyed Qutb knygos „Šv.Korano pavėsyje“ Šv.Korano paaiškinimo žodžius. Būtent šio autoriaus Šv.Korano paaiškinimus mes pasirinkome šiai knygelei. Tai autorius, gyvenęs praeitame amžiuje, didžiausią savo knygos „Šv.Korano pavėsyje“ dalį parašęs 1954-1964m. periode, būdamas kalėjime.

Jis yra parašęs nemažai knygų Islamo religijos tema. Apie šį autorių galima būtų daug ką papasakoti, tačiau lietuvių skaitytojui, nesusipažinusiam su jo knygomis, tai neduotų labai daug naudos. Taigi apsiribosime keliais paminėjimais. Tai vienas iš praeito amžiaus Islamo mąstytojų, literatūros žmogus, religinis Egipto lyderis. Jo knygos išverstos į daugelio pasaulio kalbų, tačiau pajusti jo literatūrinius sugebėjimus galima tik skaitant jo knygas arabų kalba. Mes išrinkome pagrindines ištraukas iš jo knygos vertimo. Kaip mums pavyko išversti į lietuvių kalbą tesprenžia skaitytojas.

Mes linkime, kad skaitytojai, tiek musulmonai, tiek ir krikščionys, pergyventų visus šiuos įvykius taip, kaip išgyveno visa tai Marija (T.J.R). Mes turime labai daug bendro, taigi sujunkime savo pastangas, kad pasiektume supratimą, kad tai visus mus suvienytų ir panaikintų visus skirtumus:

Šv.Koranas Sura: Imrano giminė Aja:64.

Sakyk! (Muhammadai)

- O knygos žmonės! (Krikščionys ir Judėjai)

Pasiekime bendro susitarimo, lygaus tarp mūsų ir jūsų, kad mes negarbiname nieko kito, išskyrus ALLAH ir nepriskiriame Jam sąjungininkų, tarp mūsų neišaukštinau kitų viešpačiais, išskyrus ALLAH...

Ši darbą dedikuojame mūsų broliams krikščionims ir musulmonams, gyvenantiems nemusulmoniškose šalyse, vyrams ir moterims, kurie pašvenčia savo gyvenimus Tiesos ieškojimui. Norėčiau padėkoti visiems, kurie suteikė galimybę išleisti šią knygą ir padėjo tiek materialiai, tiek moraliai.

Prašau Visagalio Dievo atleisti man už mano nuodėmes ir, jei Jis panorės, prašau Jo priimti šį kuklų darbą.

Šlovė Visagaliui Dievui pasaulių Valdovui, tebūnie ramybė visiems Jo Pranašams ir tebūnie ramybė ir palaima paskutiniam žmonijos Pranašui Muhammadui.

Sura Mariam

98 Eilutės

1. KAF. HA. JA. AIN. SAD.
2. (Tai yra) tavo Viešpaties (Visagalio ALLAH) malonės priminimas, Jo tarnui Zakarijui.
3. Kai jis slapta pašaukė savo Viešpatį (Visagalį ALLAH).
4. Jis tarė:-Mano Viešpatie! Iš tiesų, mano kaulai nusilpo, galva pražilo, nebuvau niekada maldoje Tau nelaimingu.
5. Ir, iš tiesų, bijojau aš savo artimųjų po manęs, ir žmona mano nevaisinga, tad suteik man palikuonį nuo Tavęs.
6. Kuris paveldėtų nuo manęs ir paveldėtų iš Jokūbo giminės (religines žinias, pranašystę). Padaryk jį, mano Viešpatie, maloningu.
7. (ALLAH Gailestingojo atsakymas): O Zakarijau! Iš tiesų pranešame Mes(1) tau apie sūnų, kurio vardas bus Jahja (Jonas), niekam kitam Mes nedavėme tokio vardo (prieš jį).
8. Jis (Zakarijus) pasakė:-Mano Viešpatie, iš kur pas mane bus sūnus, jei mano žmona nevaisinga ir aš jau sulaukiau senyvo amžiaus?
9. (Angelas, perduodantis ALLAH žodžius) Pasakė:- Taip pasakė tavo Viešpats:-Man tai lengva. Aš sukūriau tave prieš tai, kai tu buvai niekuo.
10. (Zakarijus) Pasakė:-Mano Viešpatie, Parodyk man ženklą. (Angelas, perduodantis ALLAH žodžius) pasakė:-Ženklų bus tau tai, jog tu (nesugebėsi) kalbėtis su žmonėmis tris naktis paeiliui.

11. (Kai) jis išėjo iš Michrabo (maldos vieta Šventovėje) pas savo tautą, nurodė jiems šlovinti ir garbinti ALLAH ryte ir vakare.
12. (Buvo įsakyta Zakarijaus sūnui)-O Jahja!-laikykis Rašto (Toros) visomis išgalėmis!
Apdovanojome jį įstatymo išmintimi dar jaunystėje.
13. (Padarėme jį) gailėtingu ir švariu nuo Mūsų, maloningu bei dievobaimingu.
14. (Buvo jis) paklusnus savo tėvams, (niekada) nebuvo jis arogantiškas ir nedėkingas (ALLAH, tėvams).
15. Ramybė ir taika jam tą dieną, kai jis gimė, ir tą dieną, kai mirė, ir tą dieną, kai bus prikeltas (gyvenimui).
16. (Muhammadai T.J.T) primink Knygoje (Šv.Korane) Mariam (Marija), kada ji pasitraukė nuo savo artimųjų į vietą rytuose.
17. Ji persitvėrė uždanga nuo jų, tad atsiuntėme pas ją Mūsų Dvasią (Angelą Gabrielių T.J.T). Apsireiškė jis jai žmogumi (su pilna pagarba jai).
18. Ji pasakė:-Iš tiesų! Aš prašau prieglobsčio pas Maloningąjį (Visagalį ALLAH) nuo tavęs, jei tu esi dievobaimingas.
19. (Gabrielius) pasakė:-Iš tiesų, aš tavo Viešpaties (Gailėtingojo ALLAH) Pasiuntinys, (kad praneščiau) tau apie dovanojamą sūnų teisinguolį tau.
20. (Marija pasakė):-iš tiesų, kaip ir iš kur aš turėsiu sūnų, jei manęs nė vienas vyras niekada nelietė ir niekad aš nebuvo nedora.
21. (Pasakė Gabrielius):-Šitaip pasakė tavo Viešpats (Visagalis ALLAH):-tai lengva Man-Mes padarysime

tai, kad jis (vaikas-Jėzus) būtų ženklų žmonėms ir palaima nuo Mūsų. Taip buvo reikalas nuspręstas (Visagalis ALLAH).

22. Tad taip ji tapo nėščia ir pasitraukė su juo į atokesnę vietą.

23. Gimdymo skausmai atvedė ją prie palmės kamieno. Ji pasakė: O, kad aš būčiau prieš tai mirusi ir būčiau užmiršta.

24. (Gimęs vaikas-Jėzus) pakvietė ją iš po jos. (Jėzus pasakė): Neliūdėk, tavo Viešpats (Gailėtingasis ALLAH) padarė po tavimi upelį.

25. Papurtyk palmės kamieną, nukris tau šviežios datulės.

26. Tad valgyk ir gerk, duok ramybę savo akims, o jeigu pamatysi ką nors iš žmonių, pasakyk: iš tiesų pažadėjau aš Gailėtingajam (Maloningajam ALLAH) pasninką ir nesikalbėsiu šiandien nė su vienu žmogumi.

27. Štai atėjo ji nešdama jį (vaiką Jėzų) pas savo tautą. Jie pasakė:-O Marija! Iš tiesų tu padarei neįtikėtiną dalyką.

28. O Araono seserie! (šis Araonas tai ne Mozės brolis) Tavo tėvas nebuvo negarbingu žmogumi ir tavo motina nebuvo pasileidėle!

29. Tada ji parodė jį jį. Jie pasakė:-Kaip mes kalbinsime vaiką lopšyje?

30. (vaikas-Jėzus) pasakė:-Iš tiesų! Aš ALLAH tarnas. Jis davė man Knygą ir padarė mane Pranašu.

31.-Padarė mane palaimintu kur bebūčiau, įsakė man maldą bei Zakiat (labdarą) kol būsiu gyvas.

32.- (Įsakė) man paklusnumą savo motinai (Marijai) ir

nesukūrė manęs pasipūtėliu ar nelaimingu.

33. Tad ramybė ir taika man tą dieną, kai aš gimiau, ir tą dieną, kai mirsiu, ir tą dieną, kai būsiu vėl atsiųstas gyvu.

34. Toks buvo Jėzus, Marijos sūnus, tiesos kalba, dėl kurios jie ginčydamiesi abejoja.

35. Netinka (Visagaliui ir Garbingajam) ALLAH paimti Sau sūnų ir niekada Jis jo neėmė. Šlovė ir Garbė Jam Vienam (ALLAH Šlovingam). Jei jis nusprendė reikalą, iš tiesų Jis sako: Būk! Ir tai būna.

36. (Jėzus pasakė): Iš tiesų ALLAH yra mano Viešpats ir jūsų Viešpats, tad (melskitės) garbinkite tik Jį (Vieną). Toks yra (tiesos) tiesus kelias (ALLAH religija, Islamo monoteizmas, kurį skelbė visi ALLAH Pranašai).

37. Tad išsiskyrė sektos tarpusavyje (turima omenyje krikščionių grupių skirtingos nuomonės, tvirtinimai apie Jėzų). Baisus liūdesys apims tuos, kurie neįtikėjo (nuslėpė tiesą apie ALLAH bei klaidina kitus, kai tvirtina, jog Jėzus yra ALLAH sūnus) Prisikėlimo Didžią dieną.

38. Kaip aiškiai jie netikintys į ALLAH (pagonys, politeistai), pamatys ir išgirs tą Dieną, kai jie ateis pas Mus. Iš tiesų nusikaltėliai (kurie slepia tiesą) šiandien aiškiaame paklydime.

39. Tad įspėk juos (O Muhammadai) apie šią (Prisikėlimo, Teismo Dieną) liūdesio dieną, šis reikalas jau nuspręstas, o jie nerūpestingi ir netiki.

40. Iš tiesų Mes paveldėsime Žemę ir tai, kas ant jos, ir pas Mus jie sugrįš.

41. Paminėk (Muhammadai T.J.R) Knygoje (Šv.Korane) Abraomą. Iš tiesų jis buvo teisuoliu, Pranašu.
42. Kai jis pasakė savo tėvui:-O mano tėveli! Kodėl tu garbini tai, kas tavęs negirdi ir nemato, ir negali tau niekuo padėti?
43. O mano tėveli! Iš tiesų pasiekė mane žinojimas, kuris neatėjo pas tave, tad sek manimi, aš išvesiu tave į tiesų (tiesos) kelią.
44. Mano tėveli! Negarbink Šėtono (stabų, skulptūrų, kurias žmonės Abraomo laikais išskaptavo iš akmens ir jas garbindavo), iš tiesų Šėtonas buvo maištininku Maloningajam (Visagaliui ALLAH).
45. O mano tėveli! Iš tiesų bijau aš, kad palies tave Gailestingojo (Baudžiančiojo ALLAH) bausmė ir tapsi Šėtonui draugu (pragare).
46. Jis (tėvas) pasakė:-Ar tu, Abraomai, atsisakai mano dievų? Jei tu nenustosi, iš tiesų apmėtysiu aš tave akmenimis. Tad pasitrauk nuo manęs kol esi saugus.
47. (Abraomas) atsakė:-Ramybė (taika) tau! Aš prašysiu mano Viešpats, kad Jis tau atleistų. Iš tiesų Jis man yra pats Gailestingiausias, Maloningiausias.
48. Aš pasitraukiu nuo jūsų ir nuo to, ką jūs garbinate vietoj ALLAH, ir šaukiuosi savo Viešpaties, galbūt aš nebūsiu savo maldose mano Viešpačiui nelaimingu.
49. Kada jis pasitraukė nuo jų ir nuo to, ką jie garbino vietoje ALLAH, Mes davėm jam Izaoką ir Jokūbą, ir kiekvieną iš jų padarėme Pranašu.
50. Ir Mes apdovanojome juos Gailestingumu ir Malone, padarėme jų kalbas iškilmingomis (visoms

tautomis, kad kiekvienas atsimintų jų teisingumą ir šlovę).

51. Primink Knygoje (Šv.Korane) Možę. Iš tiesų jis buvo išrinktuoju, Pasiuntiniu ir Pranašu.

52. Mes pakvietėme jį iš dešinės pusės kalno ir priartinom jį arčiau pokalbiui.

53. Davėme jam (pagalbon) nuo Mūsų Malonės jo brolių Araoną Pranašu.

54. Paminėk Knygoje (Šv.Korane) Ismailą. Iš tiesų jis buvo teisingu savo pažaduose ir buvo jis Pasiuntiniu Pranašu.

55. Ir įsakinėjo savo giminei malda ir Zakiat (labdarą), ir jo Viešpats buvo patenkintas juo.

56. Paminėk Knygoje (Šv.Korane) Idrisą. Iš tiesų jis buvo teisiu Pranašu.

57. Mes iškėlėme jį aukšton (garbingon) vieton.

58. Tai yra tie, kuriuos ALLAH pagerbė iš Pranašų, iš Adomo kartos, ir iš tų, kuriuos Mes atnešėme (išsaugojome laive) su Nojumi, ir iš Abraomo kartos ir Izraelio, ir iš tų, kuriuos Mes išvedėme (į tiesos kelią) ir išrinkome. Kai skaitomos jiems Maloningojo eilutės (Ajos), jie krenta kniūbsčiomis ir nulenkę galvas verkia.

59. (Po to) atėję po jų užmiršo ir paliko malda (tai nereiškia, kad jie visai nesimeldė, bet turima omenyje, jog tai darydavo retai, neteisingai ir ne pastoviai nustatytu laiku). Ir nusekė paskui savo aistras(2). Jie bus įmesti į pragarą.

60. Išskyrus tuos, kurie atgailavo ir įtikėjo (Vieninteliu ALLAH ir Jo Pranašu Muhammadu T.J.R) bei darė

gerus darbus, šie įeis į Rojų ir nebus nuskriausti niekuo.

61. Edeno Rojai, kuriuos pažadėjo Gailestingasis Savo tarnams paslapčia (Rojai, kurių mes negalime dabar pamatyti). Iš tiesų Jo pažadas išsipildo.

62. Jie negirdės tenai (Rojuje) tuščių kalbų (purvino melo, velniško šnabždesio) išskyrus tik Taika (Ramybė, pasveikinimas, palinkėjimas susitikus). Jiems ten dovanos skirtos ryte ir vakare.

63. Toks yra Rojus, kurį jie paveldės, tai tie iš Mūsų tarnų, kurie buvo dievobaimingais.

64. Mes (angelai) nenusileidžiame niekaip kitaip (kaip tik) paklusdami tavo Viešpaties įsakymui (O Muhammadai), Jam priklausu, kas yra prieš mus ir už mūsų, ir visa tai, kas yra tarp viso šito, tavo Viešpats niekada nieko nepamiršta.

65. Dangų ir Žemės Viešpats ir viso tai, kas tarp jų, tad garbink Jį (Vieną) ir būk kantriu Jo garbinime. Ar tu žinai kažką kitą, kuris Jo vardu vadintųsi? (Aišku, kad nėra nieko kito Jam prilygstančio, Jis neturi partnerių.)

66. Sako žmogus (netikintis):-Ar kai aš būsiu miręs, ar būsiu prikeltas gyvu?

67. (Atsakymas):-O nejaugi žmogus nebeprisimena, kad Mes sukūrėme jį prieš tai, kai jis buvo niekuo?

68. Prisiekiant tavo Viešpačiu (Visagaliu ALLAH), iš tiesų (be abejonės) Mes surinksime juos ir šėtonus (velnius) visus kartu, ir iš tiesų Mes atvesime juos prie pragaro, paklupdydami juos ant kelių.

69. Paskui iš tiesų Mes išrinksime iš visų sektų (grupių)

tuos, kurie buvo labiausiai maištaujantys Maloningajam (ALLAH).

70. Iš tiesų Mes žinome apie tuos, kurie yra blogiausi iš jų, ir pirmieji nusipelno patekti tenai (į Pragarą).

71. Ir nebus nė vieno iš jūsų neapsilankiusio tenai, šis faktas būtinai įvyksiantis ir tavo Viešpaties jau nuspręstas.

72. Paskui Mes išgelbėsime tuos, kurie bijojo ALLAH ir buvo Jam paklusnūs, o piktadarius (kurie slepia tiesą, pagonys, nusikaltėliai, kurie netiki Visagaliu ALLAH) paliksime tenai, maldaujančius nusižeminime.

73. Kada skaito jiems Mūsų aiškias (Šv.Korano) eilutes tie, kurie neįtikėjo (pasiturintys arabai tarp pagonių iš Kuraiš genties), sako tiems, kurie įtikėjo (silpniems, vargšams Pranašo Muhammado pasekėjams gyvenantiems labai sunkiai):

-Kuri iš dviejų grupių (t.y., tikintys ir netikintys) yra geresnėje padėtyje ir dėmesio centre (pagal socialinę padėtį).

74. (Atsakymas susimąstymui):-Kiek (buvusių praeityje nacių) kartų Mes sunaikinome prieš juos, kurios buvo geresnės už juos pagal turtą ir pagal išvaizdą?

75. Sakyk (o Muhammadai T.J.R) tam, kuris randasi paklydime, Maloningasis (ALLAH) prailgins jam laiką (šio gyvenimo) iki tol, kol jie pamatys tai, kas buvo jiems pažadėta. Štai kančios ir štai Paskutinė Valanda, tada jie sužinos, kas yra (randasi) blogiausioje padėtyje ir kas silpnesnis pagal jėgą.

76. **ALLAH** padidina vadovavimąsi tiems, kurie pasirinko tiesos kelią(3). Tik pasilikę geri darbai pas tavo Viešpatį yra geriausias apdovanojimas ir atpildas.
77. Ar tu matei tą, kuris neįtikėjo į Mūsų ženklus (į Šv.Koraną ir į Muhammado misiją T.J.R) ir pasakė:- Žinoma, man bus duota ir turtų, ir vaikų (jei aš būsiu prikeltas dar kartą gyvenimui).
78. Argi jis sužinojo apie nematomą (pasaulį), ar sudarė sutartį su Maloninguoju (**ALLAH**)?
79. Aišku, kad ne! Mes užrašysime viską, ką jisai sako ir padidinsime jam kančias (pragare).
80. Mes paveldėsime iš jo (po mirties) viską, apie ką jis kalba (turtus ir vaikus, kuriuos **ALLAH** padovanojo žmonėms šiame gyvenime), ir jis ateis pas Mus vienišas.
81. Tad jie ėmė be (Visagalio) **ALLAH** garbinti kitus dievus, kad jie suteiktų jiems garbę ir galią (kad apsaugotų juos nuo **ALLAH** bausmės).
82. Aišku, kad ne! Tie (vadinami dievai) nepriims jų garbinimo ir taps jų priešais (Prisikėlimo Dieną).
83. Ar tu nematei, kad Mes atsiuntėm šėtonus (velnius) prieš netikinčius, kad jie įtrauktų juos į blogį.
84. Todėl neskubėk jiems priešintis: Mes skaičiuojame jų nustatytą laiką (gyvenimo dienas šiame pasaulyje ir laiką, per kurį didėja jų nuodėmės ir blogis).
85. Tą dieną Mes surinksime dievobaiminguosius pas Maloningąjį apdovanojimui.
86. O nusikaltėlius (netikinčius į Vienintelį **ALLAH**) nutempsime į pragarą, kaip ištroškusią bandą prie šaltinio.

87. Jie negaus ten užtarimo, išskyrus tie, kurie gavo pažadą iš Maloningojo.
88. Jie (žydai ir krikščionys) pasakė: kad Maloningasis (ALLAH) paėmė sūnų (žydai pasakė, kad Ezra yra ALLAH sūnus, o krikščionys tvirtina, kad Jėzus yra Dievo sūnus. Arabų pagonys manė, kad angelai yra ALLAH dukterys).
89. Iš tiesų jūs pasakėte baisiausią ir blogiausią dalyką!
90. Dėl kurio dangūs gali suskilti, ir žemė apsiversti, ir kalnai pavirsti griuvėsiais.
91. Dėl to, jog jie priskyrė Maloningajam (ALLAH) sūnų.
92. Netinka (Garbingajam, Visagaliui) Gailestingajam (ALLAH) paimti sūnų.
93. Nes nėra nė vieno danguje ir žemėje, kas nebūtų Maloningojo vergu.
94. Iš tiesų, Jis žino kiekvieną iš jų ir suskaičiavo juos pilnai.
95. Prisikėlimo Dieną visi jie ateis pas Jį po vieną (atskirai be pagalbininkų, apsaugos ar gynėjų).
96. Iš tiesų, tiems, kurie įtikėjo (į Vienintelį ALLAH ir Jo Pranašo Muhammado misiją) bei darė gerus darbus, Maloningas (ALLAH) skirs jiems Savo meilę.
97. Mes padarėme (Šv.Koraną) lengvą tavo kalbai (o Muhammadai), kad praneštum gerą žinią dievobaimingiems ir perspėtum juo (Šv.Koranu) užsispyrusius, netikinčius.
98. Tad kiek Mes sunaikinome kartu prieš juos! Ar tu gali (o Muhammadai T.J.R) surasti nors vieną iš jų? Ar girdi nors menką jų šnabždesį?

1. Brangūs skaitytojai! Norime atkreipti jūsų dėmesį į labai svarbią detalę šioje knygoje ir visame Šv. Korane. Kaip jau minėjome anksčiau, Šv. Koranas, apreikštas Pranašui Muhammadui (T.J.R.), yra aukščiausio lygio, iškalbingiausios arabų literatūrinės kalbos forma. Visagalis ALLAH kai kuriose Šv. Korano eilutėse Savo Asmens pabrėžimo reikšmingumui išreikšti naudoja žodį «Mes» vietoje žodžio «Aš».

Visagalis ALLAH, visų Viešpats, Vienas-Vienintelis, tačiau žodis «Mes», daugiskaitos formos, daugeliui žmonių, kurie nežino ir negali suprasti Šv. Korano originale, arabų kalba, iškyla klausimas kodėl? Atsakome: tai yra vienas iš daugelio grožinės literatūrinės, arabų kalboje, atvejų Šv. Korane. Taip Visagalis Viešpats parodo žodžiais Savo galią, valią, išaukština Save, nurodo Savo reikšmingumą visame, kas egzistuoja, kad žmonės atkreiptų į tai dėmesį.

Kad dar lengviau būtų suprasti, mes pateiksime jums pavyzdį, kuris atitiktų žodžių reikšmę lietuvių kalboje. Pavyzdžiui, jaunesnis žmogus, kreipdamasis į daug vyresnį asmenį ar į gerbiamą žmogų, savo kreipinyje naudoja žodį «Jūs» vietoj «tu», nors asmuo tik vienas, taip rodydamas jam pagarbą, išaukština jį. Tai būtų artimiausias palyginimas šiuo atveju lietuvių kalboje.

2. Žodyje „aistros“ šioje eilutėje turima omenyje: alkoholiniai gėrimai, melagingas liudijimas, uždraustų gyvulių mėsa, apsvaigusių nešvankios kalbos,

narkotikai, nusikaltimai, svetimoteriavimas, vagystės, išdavystė.

3. Tiesos kelias-tai tikėjimas į Vienintelį ALLAH, kad nėra kitos dievybės išskyrus Jį Viena.

Tafsir (paaiškinimas) Bendras supažindinimas

Suros (Mariam) teksto kontekste kalba eina apie ALLAH vienatinumą (monoteizmą). Paneigiamas bet kokio bendrininko ar sūnaus priskyrimas Jam, išskirtinai ir visapusiškai nagrinėjamas Prisikėlimo iš mirusių dienos rezultatas, kuris glaudžiai susijęs su vienatinio ALLAH liudijimu ir tikėjimu. Toks yra centrinis Suros kreipimosi tikslas, tai bendra visų Šv.Korano dalių, apreiškėtų ALLAH Pranašui Muhammadui Mekkoje, tema prieš persikeliant jam iš Mekkos į Medinos miestą. Istorijų eiliškumas prasideda pranašo Zakarijo ir jo sūnaus Jahja (Jono) istorija, paskui seka pasakojimas apie Mariją ir apie Jėzaus gimimą, paminima dalis iš Abraomo istorijos, primenama apie Pranašus: Izaoką, Jokūbą, Mozę, Araoną, Ismailą, Idrisą, Nojų, ir Adomą. Šios istorijos užima du trečdalius visos suros.

Pateikiami egzistuojantys, objektyvūs ir tikslūs Vienatinio ALLAH įrodymai, Prisikėlimo iš mirusių dienos tiesa, atmetamas bet kokio bendrininko ar sūnaus priskyrimas ALLAH, paaiškinamas kelias tarp Pranašų pasekėjų, kurie seka teisingu keliu ir kurie nuklydo nuo jo. Parodomas ALLAH priskiriamų bendrininkų ir netikinčių likimas šiame ir sekančiame gyvenime. Visa tai aprašoma proporcingai, istorijų eiliškumo tvarka, atkreipiant dėmesį į pagrindinę temą. Suroja viešpatauja ypatinga atmosfera, apšviečianti visas jos platumas. Čia dominuoja jausmų bei sentimentų galia: tai žmogaus sielos jausmai, emocijos ir supanti ją Visata.

Aiškinamas mūsų elgsenos atmetinumas Visatos atžvilgiu. Mes elgiamės taip, lyg Visata neturi jausmų, tikslo ir yra nereikšminga. Priešingai mūsų elgsenai, tekste Visata vaizduojama kaip turinti sielą, emocijas ir jausmus. Suroje matome išraiškingus dangų, žemę, kalnus, su jų pykčiu ir jausmais ant žlugimo susiskaldymo ribos, išgirdusius nepavyzdingą kai kurių žmonių žodžiais išreikštą prieštaravimą jų Kūrėjui:

91. Dėl to, jog jie priskyrė Maloningajam (ALLAH) sūnų.

92. Netinka (Garbingajam, Visagaliui) Gailestingajam (ALLAH) paimti sūnų.

Sura prasideda ir baigiasi išraiškingomis emocijomis bei jausmais žmogaus sieloje. Ji perpildyta žmogiškais išgyvenimais. Būtent taip pasireiškia kritiškais momentais, ypač Marijos ir Jėzaus gimimo istorijoje.

Gailestingumo užuovėja, pasitenkinimas ir skaidrus artumas dominuoja visoje Suroje. Tai prasideda ALLAH gailestingumo priminimu savo tarnui Zakarijui:

2. (Tai yra) tavo Viešpaties (Visagalio ALLAH) malonės priminimas, Jo tarnui Zakarijui.

3. Kai jis slapta pašaukė savo Viešpatį (Visagalį ALLAH).

Žodis (gailestingumas) nekartą besikartojantis, dominuojantis visoje suroje, tai dieviškojo vardo (Gailestingasis) atspindys, raiškiai apibūdinantis tikinčiųjų apdovanojimą.

96. Iš tiesų, tiems, kurie įtikėjo (į Vienintelį ALLAH ir Jo Pranašo Muhammado misiją) bei darė gerus darbus, Maloningas (ALLAH) skirs jiems Savo meilę.

ALLAH gailestingumą ir dosnumą, dievišką ir šiltą rūpestį Jonui galima jausti sekančiame ajate:

13. (Padarėme jį) gailestingu ir švariu nuo Mūsų, maloningu bei dievobaimingu.

Monoteizmas ir (Dievo sūnaus) mito klaidingumas Zakarijo ir Jono istorija

1. Kaf. Ha. Ya. Ain. Sad.

Šių, viena su kita sujungtų, bet nesusijusių raidžių prasmė iki šiol nežinoma. Dieviškas Šv.Korano stilius, darantis jį į nieką nepanašiu iš visų pasaulio knygų, daro žmogų bejėgį suprasti kai kurių užšifruotą raidžių prasmę.

Surą tęsia pirma istorija apie Zakariją ir jo sūnų Joną. Pačioje šios istorijos pradžioje paminėtas gailestingumas, juo ir apšviestas visas pasakojimas.

2. (Tai yra) tavo Viešpaties (Visagalio ALLAH) malonės priminimas, Jo tarnui Zakarijui.

Pirmose eilutėse aprašoma Zakarijo malda savo Viešpačiui, žmogiškas maldavimas paslapčia.

3. Kai jis slapta pašaukė savo Viešpatį (Visagalį ALLAH).

4. Jis tarė:-Mano Viešpatie! Iš tiesų, mano kaulai nusilpo, galva pražilo, nebuvo niekada maldoje Tau nelaimingu.

5. Ir iš tiesų, bijojau aš savo artimųjų po manęs, ir žmona mano nevaisinga, tad suteik man palikuonį nuo Tavęs.

6. Kuris paveldėtų nuo manęs ir paveldėtų iš Jokūbo giminės (religines žinias, pranašystę). Padaryk jį, mano Viešpatie, maloningu.

Atsiskyres, paslapčia Zakarijus skiria savo malda išskirtinai Viešpačiui, toliau nuo žmonių žvilgsnių, kur nė viena ausis negali išgirsti. Nuošalėje nuoširdžiai pasišventęs, jis atskleidžia Dievui savo sunkią naštą ir nelaimę, dėl kurios jam plyšta širdis. Jis maldauja, bando

arčiau prisiartinti prie Viešpaties, jausdamasis pakankamai arti Jo, žodžiai: (Mano Viešpatie) be tarpinukų, neramūs, dalinai šaukiami. Nors iš tiesų jo Viešpats girdi ir mato jų, be jo šaukimo. Nusivylęs rasti nusiramimą ir palaikymą, dalijasi savo kančia ir jausmais, skųsdamasis ir stokodamas Visagalio, Gailestingojo Savo tarnams, Visa žinančio apie žmonių prigimtį.

Taigi žmonių maldos yra taip geidžiamos savo Viešpaties, kad meldamiesi Jam atskleidžia tai, kas liūdina jų širdis.

***Sura 40 Aja (eilutė) 60. Ir pasakė Viešpats tavo:-
Prašyk Manęs! Aš atsakysiu į tavo maldas.***

Tai yra Jo pamaloninimas, palengvinimas jų nuskriaustoms sieloms, jų širdžių nusiraminimas.

Jie įsitikina, kad stokoja Visa galinčio, Išmintingojo pagalbos, jaučia tvirtą Jo artumą, iškilą ALLAH kaimynystę, Jo prieglobstį, ieškantys Jo galios niekada nesuklys, nestokos jie niekada Jo paramos.

Zakarijus šnabžda savo Viešpačiui apie savo senatvę, kaulų silpnumą. Kai kaulai silpni, reiškia, ir visas kūnas yra nusilpęs. Kaulai yra stipriausios (tvirčiausios) kūno dalys. Tai pagrindinės kūno dalys. Zakarijus šnabžda nusivylimą savo Viešpačiui apie savo „suliepsnojusius“ plaukus, taip gražiai jis apibūdina savo pražilusią galvą originale arabų kalba.

Taip išraiškingai aprašomi (apibūdinami) pražilę plaukai, lyg visa galva būtų buvusi „užsiliepsnojusi“ ir neliko ant galvos nė vienos, net mažiausios, juodos vietos.

Kaulų silpnumas ir plaukų žilumas-tai seno žmogaus, senatvės ženklai, dėl ko kenčia Zakarijus. Nusivylęs jis

skundžiasi savo Viešpačiui. Lyg prisiglaudęs prie Dievo, išlieja savo širdį, skiria Jam savo karštus troškimus ir su jais susijusias viltis. Jis prideda:

4. *Ir niekada nebuvau aš Tavo nuskriaustas, savo maldose Tau!*

Taigi pristatyta išpažintis leidžia suprasti, kad Visagalis niekada nepaliko jo, visada atsakydavo į jo maldas. Nebuvo niekad nuskriaustas savo Viešpaties, nei jaunystėje, nei senatvėje. Dabar gilioje senatvėje jis vėl nuoširdžiai prašo savo Viešpaties atsakyti jam, padidinti malonę jam.

Zakarijus apsako savo situaciją bei aistringą ateities norą, jis pamini savo baimę ir atvirai prašo.

Zakarijus bijo tų, kurie ateis po jo, jog šie nebus jo padėties bei palikimo saugotojais, o jo palikimas-tai pranašystės skelbimas. Jis juk vienas iš pačių įžymiausių Pranašų tarp Izraelio sūnų. Jo palikimas-tai taip pat jo šeima, tarp jų Marija, kuri tarnauja šventovėje Mihrabe, už kurią atsakingas Zakarijus. Kiek jam leidžia sveikata, jis tuo tinkamai rūpinasi, savo visas santaupas aukoja teisingam tikslui.

Jis bijo, kad jo giminė po jo nebrangins tos brangenybės, kurią jis palieka kaip palikimą ir neseks jo pėdomis. Tai rodo, kad Zakarijus gerai pažįsta silpnas žmogiškas būtybes, kaip kūrinius, nesugebančius įvykdyti apsaugojimo užduoties, apsaugoti jo palikimą.

Didingas momentas-dieviško atsiliepimo apreiškimas, šiltas sutikimas, Visagalio Dievo atsakymas savo tarnui:

7. (ALLAH Gailestingjo atsakymas): O Zakarijau!

Iš to seka džiaugsminga naujiena, atėjęs palaiminimas:

7. iš tiesų pranešame Mes tau apie sūnų,

Dieviškas rūpestis praskverbė Zakarijų, Viešpats išrinko jį, pamalonino sūnumi ir net paskyrė tam sūnui vardą, tai dosni dovana.

7. Kurio vardas bus Jahja (Jonas)

Šis vardas unikalus.

7. Niekam kitam Mes nedavėme tokio vardo (prieš jį).

Tai dieviškas dosnumas Zakarijui, kuris paklusniai meldėsi, paslapčia šnabždėdamas savo karščiausius norus ir viltis.

Jis atvėrė savo širdį. Parodė savo slaptą baimę ir drąsiai išsakė Viešpačiui savo rūpesčius.

Dievas žino Zakarijaus intencijos gilumą ir jo pasitenkinimui dosniai apdovanoja jį.

Lyg prisikėlimas iš apalpimo, jo malda pasiekė tikslą, tačiau Zakarijus susiduria su realybe: jis, gilios senatvės žmogus, palieges, silpnų kaulų bei pražilusiais plaukais, jo žmona nevaisinga ir negali jam padovanoti vaikų. Kaip jis turės sūnų? Jis stokoja ramybės, tai reiškia, kad jis negali suprasti kaip Dievas jam padovanos sūnų.

8. Jis (Zakarijus) pasakė:-Mano Viešpatie, iš kur pas mane bus sūnus, jei mano žmona nevaisinga ir aš jau sulaukiau senyvo amžiaus.

Zakarijus akistata susiduria su realybe. Koks didis pažadas. Jis neabejotinai pasitiki įsitikinęs Dievo pažadu, jo nerami širdis truputėlį nusiramina, tačiau stengiasi sužinoti, kaip tai bus įvykdyta, būtent šioje situacijoje.

Tokia žmogaus prigimtis, net ir teisus Pranašo Zakarijaus atveju. Toks yra kūrinys. Jis negali būti neatidus jį supančiai aplinkai. Jis tiria Dievo būdus, pakeičiančius šią realybę. Jam klausiant atsakoma, kad tai padaryti Visagaliui Dievui lengva. Jis primena žmogui apie jį patį. Dievas sukūrė žmogų egzistuojančiu, kai žmogus neegzistavo ant šios žemės. Šis palyginimas-tai priminimas visai žmonijai, kiekvienai sukurtai būtybei šioje Visatoje.

**9. (Angelas, perduodantis ALLAH žodžius)
Pasakė:- Taip pasakė tavo Viešpats:- Man tai lengva. Aš sukūriau tave prieš tai, kai tu buvai niekuo.**

Ir taip buvo sukurtas kiekvienas kūrinys, nėra nieko neįmanomo Visagaliui Dievui. Jis viską sugeba, Visagalis. Jam nėra neįmanomų dalykų, viskas įmanoma, sukūrė smulkiausias ir didesnius, mažus ir didingus kūrinius. Vienu ir unikaliu būdu.

Jis pasakė:-Būk, ir tai būna. Visagalio Dievo nuosprendyje žmonės tampa nevaisingais, sulaukia senatvės, nesugeba gimdyti, tačiau tuo pat metu Jis gydo nevaisingumą, pašalina tas priežastis, kokios jos bebūtų, pažadina moters iščias. Taip, tarp gyvų žmonių lengviau sukurti gyvybę, negu sukurti ją iš nieko, kaip ji buvo sukurta pirmą kartą.

Zakarijus nusiraminęs prašo ženkle. Kad Dievo pažadas bus įvykdytas, jis neabejoja, bet kaip tai bus realizuota iš tiesų? Ženklas Zakarijui yra dėkoti ir paklusti Visagaliui, kuris jį palaimino nežiūrint jo senatvės.

Zakarijus privalo pasilikti nuošalėje, toliau nuo žmonių, ir pašvęsti save tris naktis Visagalio Viešpaties

garbinimui: jo liežuvis nejudės, saugos jį Dievo šlovinimui. Jei žmonės kalbins jį ar klausinės jo, jis privalo tylėti.

Taip turi būti, nors tuo tarpu jo kalba saugi, liežuvis doras ir niekam nekenkia.

10. (Zakarijus) Pasakė:-Mano Viešpatie! Parodyk man ženklą. (Angelas, perduodantis ALLAH žodžius) pasakė:-Ženklų bus tau tai, jog tu (nesugebėsi) kalbėtis su žmonėmis tris naktis paeiliui.

Ir tai įvyko.

11. (Kai) jis išėjo iš Mihrabo (maldos vieta Šventovėje) pas savo tautą, nurodė jiems šlovinti ir garbinti ALLAH ryte ir vakare.

Įvykių sekoje Zakarijus paliekamas ramybėje, jis pasišvenčia Visagalio šlovinimui, taip užuolaida uždengia šią sceną, tad atskleidžiamas naujas istorijos puslapis, apie Jahją: jo Viešpats kreipiasi į jį iš dangų:

12. (Buvo įsakyta Zakarijaus sūnui)-O Jahja!-laikykis Rašto (Toros) visomis išgalėmis!

Apdovanojome jį įstatymo išmintimi dar jaunystėje.

Jahja gimė, užaugo, tapo jaunuoliu: taip praleidžiamas visas intervalas tarp dviejų įvykių, koncentruojantis į svarbiausius dalykus.

Tokia yra Šv.Korano aukšta meniškumo technika, duotose istorijose stengiamasi pabrėžti pagrindinį egzistuojantį tikslą su išskirtinu dėmesingumu. Scenų ir epizodų aprašymuose vyrauja gyvybingumas ir dinamika.

Taigi, Šv.Korane parašomas didis Dievo kreipimasis į Jahją, prieš tai smulkiau nepapasakojus apie jį (Jahją). Dievo kreipimasis čia yra didis ir galingas. Tai įrodo

aukštą Jahjos statusą. Dievo atsakymas į Zakarijaus maldas, palaimina jį iš visų jo palikuonių. Religijos palikimo išmintingas paveldėtojas, bei šeimos židinio saugotojas.

Pranašas Jėzus, Marijos sūnus

Toliau seka dar išpūdingesnė istorija nei Jahjos gimimo pasakojimas.

Tai Jėzaus gimimo aprašymas. Istorijų seka harmoningai keičia viena kitą, pereinama nuo pirmos istorijos stebuklo, apie kūdikio susilaukusią-nevaisingą moterį ir senatvės sulaukusį jos vyrą, į antrą istoriją apie fenomenalų stebuklą, atsitikusį su nekalta mergele, kuri be vyro susilaukė kūdikio. Tai dar nuostabiau ir labiau neįtikėtina.

Jei mes atkreipsime dėmesį į svarbiausią įvykį, į žmogaus sukūrimą, į Adomą, tai mums leis lengviau suprasti Jėzaus gimimo fenomeną. Tai stulbinantis ir neturintis palyginimų įvykis per visą žmonijos istoriją, unikalus atvejis.

Mes neturime liudininkų, mačiusių pirmą žmogaus sukūrimą, duodant jam gyvybę, jis (Adomas) buvo pradėtas be vyro ir be moters pagalbos. Kiek amžių praėjo nuo to laiko. Dievas nusprendė, kad antras akivaizdus stebuklas bus Jėzaus gimimas be tėvo, tai iššūkis visoms žmogaus gyvybės pradėjimo normoms nuo žemės egzistavimo. Ženklas žmonijai būti atidiems ir stebėti juos supančią aplinką, gamtą, gyvūniją.

Šis stebuklas pasiliks išgraviruotu žmonijos istorijoje kaip priminimas visoms ateinančioms kartoms. Stokojanti dėmesio žmonija turėtų susimąstyti ir atkreipti dėmesį į pirmąjį stebuklą, kuriame žmogus nebuvo liudininku.

Paprastas žmogaus reprodukcijos būdas (vyro ir moters pagalba) buvo žinomas daugelį amžių iki tol, kol

jis įstrigo ir nusistovėjo žmogaus supratime kaip vienintelis gyvybės pradėjimo būdas.

Žmogus pamiršo pagrindinį įvykį, pirmą žmogaus sukūrimą, kadangi tai pranoksta visas analogijas, visus palyginimus.

Visagalis Dievas nusprendė, kad Jėzaus, Marijos sūnaus (tebūnie jiems ramybė), gimimas, bus Dievo galios priminiu ir palikimu. Dievo valios neribotumas toli nuo mūsų suvokimo.

Jėzaus (tebūnie jam ramybė) atvejis vienintelis, tai aiškus nurodomasis ženklas visai žmonijai pamąstyti apie Dievo valios laisvę.

21. (Pasakė Gabrielius):-Šitaip pasakė tavo Viešpats (Visagalis ALLAH):-tai lengva Man-Mes padarysime tai, kad jis (vaikas-Jėzus) būtų ženklu žmonėms ir palaima nuo Mūsų. Taip buvo reikalas nuspręstas (Visagalio ALLAH).

Šis įvykis toks neįprastas ir nuostabus, kad tam tikroms žmonių grupėms sunku įsivaizduoti tiesos realybę ir už to slypinčią realizuojamą išmintį. Šie žmonės priskyrė Jėzui (tebūnie jam ramybė) dieviškumo atributus ir išgalvojo visokių rūšių melą, sukurdami mitus apie jo gimimą. Prisigalvojama neaiškių istorijų apie šio Dievo kūrinio sukūrimo išmintį tokiu neįprastu būdu. Jie apverčia tai taip, juodindami tikėjimą Vieninteliu Dievu. Šv.Koranas šios Suros pasakojimu apie atsitikusį (nuostabų) neįtikėtiną įvykį, išryškina tos tiesos reikšmę, taip išsklaidydamas visus melus ir mitus.

Pasakojimas aprašomas tokia jausmingų scenų istorija, pripildyta sentimentų, sukrečiančią skaitytoją, lyg

jis pats tai matytų savo akimis:

16. (Muhammadai T.J.T) primink Knygoje (Šv.Korane) Mariam (Marija), kada ji pasitraukė nuo savo artimųjų į vieta rytuose.

17. Ji persitvėrė uždanga nuo jų, tad atsiuntėme pas ją Mūsų Dvasią (Angelą Gabrielių T.J.T). Apsireiškė jis jai žmogumi (su pilna pagarba jai).

18. Ji pasakė: iš tiesų! Aš prašau prieglobsčio pas Maloningąjį (Visagalį ALLAH) nuo tavęs jei tu esi dievobaimingas.

Pirma šių eilučių scena pilna švento nekaltumo, tuo pačiu metu nekaltumas vis dar tevyrauja ir Marijos iščiose, ji pasišventusi tarnauja šventovėje. Tačiau grįžkime atgal, tai yra į pradžią, į Marijos gimimo istoriją. Kokiomis aplinkybėmis visa tai įvyko.

Šventame Šv.Korane suroje pavadinimu <Ale-Imran> (Imrano giminė) mes skaitome:

Aja 35. (prisiminkite) kai Imrano žmona kreipėsi,-o Viešpatie mano, pažadėjau Tau, kad tai, kas mano iščiose, laisvas (nuo pasaulio tik Tavo tarnybei), priimk jį nuo manęs, juk Tu viską girdi ir matai.

36. (Ir štai) kai ji pagimdė pasakė,-o Dieve mano, iš tiesų pagimdžiau aš moteriškos giminės(vaiką). Dievas geriausia žinantis, ką ji pagimdė, juk vyriškos lyties, nemoteriškos lyties. (Mergaitė negali tapti šventiku ir atlikti religinių apeigų) Imrano žmona:-Ir aš pavadinau ją Mariam (Marija). Skiriu ją ir visus jos palikuonis Tavo, Dieve, apsaugai, nuo šėtono, apmėtomo akmenimis.

37. Ir priėmė ją jos Dievas ir išaugino ją tyrą ir gerą, paskyręs ją Zakarijui rūpintis. Kiekvieną kartą, kai

Zakarijus aplankydavo Mihrabą (vieta šventykloje,) rasdavo pas ją valgi. Paklausė jis jos:-iš kur visa tai pas tave Mariam? Atsakė ji:-nuo Dievo, Jis apdovanoja tuos, kuriuos panori, neskaičiuodamas.

Šventame Šv.Korane šia istorija apie Imrano žmonos pažadą primenamos Mariam gimimo aplinkybės, jos motina bei giminė.

Imrano giminė-tai Pranašo Dovydo (T.J.R) kartos palikuonys, visi jie buvo žydais. Imranas tuo metu buvo vienu iš vyriausių šventovės šventiku. Jo žmona, Hanna, buvo žinoma kaip viena iš religingiausių, dievobaimingiausių žmonių, tačiau jie negalėjo susilaukti vaikų. Po daugelio jos ir Imrano maldų bei prašymų Dievui, jie buvo išgirsti. Hanna pastojo, davusi pažadą jog busimą vaiką atiduos tarnybai Šventovėje. Prašė, kad tai būtų berniukas, tačiau jos nuostabai gimė mergaitė. Nunešusi ją į Šventovę, atidavė mergaitę tarnauti joje. Paskyrė ją šventikams, kad šie saugotų ją šiame gyvenime, mokintų ją religijos. Tai buvo to meto vienas iš žydu religijos įstatymų. Šventikai konkuravo, kas mokins ją. Taip jie rodė pagarbą jos tėvui, jų vyriausiam vadovui. Staiga jos tėvas miršta. Tad šventikai turėjo nuspręsti, kas gi iš jų rūpinsis ja. Pasitarę nusprendė šį reikalą išspręsti loterijos būdu. Ją laimėjo Zakarijus, Mariam tetos vyras. Sakoma jog Mariam motina Hanna mirė, kai šiai sukako aštuoneri.

Užaugo Mariam rimtoje tarnyboje Dievui, buvo žinoma, kaip nuoširdžiai atsidavusi Jo garbinimui. Buvo labai gerbiama moteris, apdovanota Dievo stebuklingais sugebėjimais. Kai Zakarijus ateidavo jos aplankyti, žiemą

rasdavo pas ją vasaros meto vaisių, o vasarą-žiemos meto vaisių.

Visa tai sako Islamo mokslas, o visas smulkmenas vienas Dievas težino.

Po šio susipažinimo su Mariam gimimo istorija, grįžtame prie Šv.Korano Suros «Mariam» 16 Ajos.

Šioje eilutėje Mariam aprašoma vienuoje, pasitraukusi atokiau nuo žmonių žvilgsnių, užimta privačiais (asmeniniais reikalais). Šv.Korane su visa pagarba nepaminimos visos šio privatumo detalės: galbūt tai per daug asmeniškias jos privatumas.

Tenai ji vienuoje, privačioje ramybėje, kai tuo pačiu momentu netikėtai, nelauktai per atstumą iš kažkur tai atsiranda žmogus, visame pagarbume:

17. Ji persitvėrė uždanga nuo jų, tad atsiuntėme pas ją Mūsų Dvasią (Angelą Gabrielių T.J.T). Apsireiškė jis jai žmogumi (su pilna pagarba jai).

Drebėdama iš išgąščio, ir tai natūralu nekaltai mergelei pasilikus vienuoje, pasirodžius netikėtai prieš ją nepažįstamam vyrui, prašo ir kviečiasi ALLAH pagalbos, ieško Jo apsaugos.

Susijaudinusi, perpildyta padoraus žmogaus jausmų. Bijanti ALLAH, kuris stebi ją, tokioje izoliuotoje vietoje. Ji sako:

18. Ji pasakė: iš tiesų! Aš prašau prieglobsčio pas Maloningąjį (Visagalį ALLAH) nuo tavęs jei tu esi dievobaimingas.

Tam, kuris bijo ALLAH ir dreba, kai ištariamias Maloningojo, Gailestingojo Vardas, tai priminimas ir sulaikymas nuo įnoringų norų bei šėtono šnabždesių. Štai

tokioje situacijoje atsiduria pasislėpusi vizualiai, nekalta mergelė, žinoma, kaip teisuolė, įžymi savo dievobaimingumu. Ji gyveno teisuolių apsuptyje, pats Zakarijus saugojo ir rūpinosi ją.

Pirmas netikėtas pranešimas.

19. (Gabrielius) pasakė:-Ištiesų, aš tavo Viešpaties (Gailestingojo ALLAH) Pasiuntinys, (kad praneščiau) tau apie dovanojamą sūnų teisinguolį tau.

Pasistenkite įsivaizduoti, baimėje ir pilname sumišime perpildytą šventumo Mariam. Šis vyras, su pilna pagarba, dėl kurios Mariam vis dar abejoja, ar jis yra Dievo Pasiuntinys, galbūt klastingai ir gudriai planuoja nužudyti ją, kalbasi su ja bandydamas gauti iš jos naudos dėl jos gerų manierų. Jis išsako viską atvirai, taip sujaudindamas gležną jauną mergelę, atvyko pranešti jai apie būsimą jos vaiką-berniuką, abi pusės susijaudinusios, ir tai antra netikėta žinia Mariam.

Tada su moterišku drąsumu ji paklausia kaip?

20. (Marija pasakė):-iš tiesų, kaip ir iš kur aš turėsiu sūnų, jei manęs nė vienas vyras niekada nelietė ir niekadęs aš nebuvau nedora.

Ji ir vyras vienuoje, ir jo atėjimo priežastis pas ją sužinoma dabar. Tačiau ji iki šiol nežino, kaip angelas gali duoti jai sūnų. Ji nesijaučia ramiai nuo jo pasakytų žodžių:

19. (Gabrielius) pasakė:-Iš tiesų, aš tavo Viešpaties (Gailestingojo ALLAH) Pasiuntinys, (kad praneščiau) tau apie dovanojamą sūnų teisinguolį tau.

Taigi, jis yra Pasiuntinys, kuris praneša jai apie jos sūnaus gimimą. Ji klausia kaip, juk ji nekalta, neliesta vyro, nėra nusidėjusi, kaip ji gali priimti šį sūnų nuo

angelo, kokiū būdu.

20. (Marija pasakė):-iš tiesų, kaip ir iš kur aš turėsiu sūnų, jei manęs nė vienas vyras niekada nelietė ir niekad aš nebuvau nedora.

Iš jos klausimo matosi, jog ji iki šiol neturi supratimo, kokiū būdu jis gali jai padovanoti sūnų. Kitaip, negu žinomu bendroje žmonių praktikoje priimtu būdu (vyro ir moters ryšio pagalba). Žmogaus sąmonėje tai yra natūralus pastojimo būdas.

21. (Pasakė Gabrielius):-Šitaip pasakė tavo Viešpats (Visagalis ALLAH):-tai lengva Man. Mes padarysime tai, kad jis (vaikas-Jėzus) būtų ženklų žmonėms ir palaima nuo Mūsų. Taip buvo reikalas nuspręstas (Visagalio ALLAH).

Šis įvykis toks stebuklingas ir neįprastas, kad net Mariam negali patikėti tuo, kas su ja atsitiko. Dievui tai yra lengva. Jis Savo Galia ir Valia nusprendžia būti kažkam ir tai būna. Jam viskas yra lengva.

Būti-tai yra atitikti bendrus egzistavimo įstatymus.

Angelas praneša jai, kad jos Viešpats sako jai, jog tai lengva Jam. Jis panorėjo, kad šis nuostabus įvykis būtų ženklų žmonėms, nurodoma rodykle į Visagalio Dievo egzistavimą, į Jo Valią. Tai gailėstingumas Izraelio vaikams ir visai žmonijai. Šis įvykis nukreipia juos į Dievo kelią, garbinti Jį ir ieškoti Jo sprendimų bei sutikimo.

Dialogas tarp angelo ir Mariam baigiasi. Teksto kontekste nėra paminėta, kas atsitiko po to, pasibaigus dialogui.

Mes tapome liudininkais šios meniškai papasakotos

istorijos. Tai yra priminimas, jog jis (angelas) pranešė jai (Marijai), kad ši turės sūnų, nors jos nėra lietus nė vienas vyras ir ji tebeesanti nekalta. Šis sūnus bus ženklų žmonijai ir malone nuo ALLAH: viso šito panorėjo Jis ir Jo valia iš tiesų išsipildo.

21. *(Pasakė Gabrielius):-Šitaip pasakė tavo Viešpats (Visagalis ALLAH):-tai lengva Man-Mes padarysime tai, kad jis (vaikas-Jėzus) būtų ženklų žmonėms ir palaima nuo Mūsų. Taip buvo reikalas nuspreistas (Visagalio ALLAH).*

Po to istorija tęsiama nauja scena. Tai aprašoma labai jausmingai, dar siaubingesnėse skirtingose situacijose ir baimėje, kuriose vaizduojama Mariam.

22. *Tad taip ji tapo nėščia ir pasitraukė su juo į atokesnę vietą.*

Tekstas neduoda mums paaiškinimų, kaip ji tapo nėščia, per kiek laiko tai atsitiko. Ar tai buvo normalus nėštumas, kaip ir kiekvienos moters šiame gyvenime. Per kiaušinėlių, kuris po to tampa kraujo krešuliu, paskui embriono gabalėliu ir kaulais, kurie pasidengia mėsa: Tai yra įmanoma.

Moters kiaušinėlis po apvaisinimo pradeda vystymosi procesą, ir tai tęsiasi devynis mėnulio mėnesius. Kvėpavimas paveikiamas apvaisinimo, o kiaušinėlis tęsia savo natūralų vystymąsį. Šiuo atveju, galimas dalykas, kad kiaušinėlis veikia kvėpavimą ir kvėpavimo procesas šioje fazėje sumažėja.

Kiaušinėlio formavimas ir vystymasis užbaigtoje formoje tęsiasi neilgą periodą. Pačiame tekste apie tai nieko neužsimenama. Todėl nenutolkime tyrime ar

išvadose, nes tam ir nėra jokio pagrindo.

Stebėjime kuklią Mariam. Ji atokioje vietoje, nutolusi nuo žmonių, daugiau negu dramatiškoje padėtyje, netgi už tą situaciją, kurioje ji buvo atsidūrusi anksčiau. Pirmoje vietoje mes matome jos skaistumą, dorovingumą, nors ji atsidūrė sunkioje situacijoje. Drebėdama psichologinėje agonijoje, ji kankinasi ir nuo kūno skausmų. Kankindamasi nuo gimdymo skausmų ji pasiekia palmės kamieną. Skausmų galia priverčia ją prigulti po šiuo medžiu. Vienumoje mergelė kenčia gimdymo skausmus. Nežinoma, kieno ji bando atkreipti dėmesį:

23. *Gimdymo skausmai atvedė ją prie palmės kamieno. Ji pasakė: O kad aš būčiau prieš tai mirusi ir būčiau užmiršta.*

Iš šių žodžių mes galime įsivaizduoti, kaip jaučiasi ir ką galvoja ši dorovinga mergelė. Jos noras būti <pamiršta> tik sustiprina šį įspūdį.

Siaubingose kančiose ir baimėje įvyksta neįtikėtinas siurprizas:

24. *(Gimęs vaikas-Jėzus) pakvietė ją iš po jos. (Jėzus pasakė): Neliūdėk, tavo Viešpats (Gailestingasis ALLAH) padarė po tavimi upelį.*

25. *Papurtyk palmės kamieną, nukris tau šviežios datulės.*

26. *Tad valgyk ir gerk, duok ramybę savo akims, o jeigu pamatysi ką nors iš žmonių, pasakyk: iš tiesų, pažadėjau aš Gailestingajam (Maloningajam ALLAH) pasninką ir nesikalbėsiu šiandien nė su vienu žmogumi.*

Kalbant apie 24 ają, tai visų Šv.Korano mokslininkų

aiškintojų nuomonės pasidalino į dvi dalis: vienu nuomone, šie žodžiai priklauso angelui Gabrieliui, kiti gi sako, jog tai pasakė ką tik gimęs Jėzus. Mūsų autorius (Sayed Qutb) pasirinko antrą nuomonę.

Ką tik gimęs vaikas ramina ir kviečia ją, primindamas jai apie Dievą, Palaikantį ją gėrimu ir valgiu, skatina paklaudyti įrodančių tai garsų:

«Neliūdėk, tavo Dievas pravedė po tavimi upelį.»

Jis jos nepamiršo, nepaliko vienuoje. Jis parūpino jai šaltinėlių, kuris bėga tiesiai po jos kojomis: gali būti, kad jis prasiveržė netoli iš kalnų. Šią palmę palenk sau ir papurtyk, leisk datulėm kristi ant tavęs. Toks buvo jos valgis ir gėrimas. Saldus valgis pridera gimdyvėms, o datulės jai sveika.

Taigi valgyk ir gerk, tebūnie tau malonu, ir gėrėkis tuo, leisk savo širdžiai pajausti taiką ir ramybę. Jeigu tu sutiksi ką nors, nesakyk jam nė žodžio, duok jam suprasti jog tu pažadėjai Maloningajam, Gailestingajam pasninką, o tai reikalauja iš tavęs susilaikyti nuo kalbų, ir paskirti save Jo garbinimui. Pasirūpink neatsakinėti į klausimus.

Mariam turėjo stebėtis dar prieš tai, kai ištiesė ranką papurtyti palmės, kad nukristų datulės. Dabar ji atsipeikėjo ir nusiramino, pajautusi, kad Visagalis Dievas nepaliko jos vienatvėje ir kad pas ją dabar yra įrodymas, kuris padės jai: tai vaikas, kuris kalba ką tik gimęs, taip atskleidžiamas jai šis stebuklas.

27. Štai atėjo ji nešdama jį (vaiką-Jėzų) pas savo tautą. Jie pasakė: o Marija! Iš tiesų tu padarei neįtikėtiną dalyką.

Jie paleido negailestingai savo liežuvius, kritikuodami ir kaltindami ją. **«O Mariam! Iš tiesų.....»**

Toks siaubingas pasipiktinimas pasikeičia į stiprią pajuoką:

«O Araono seserie!»

Čia paminėtas Araonas, tai ne Mozės brolis, tačiau kitas pasišventęs tarnautojas.

-Deja! Kaip nutolai tu, Mariam, nuo jo, padariusi šį siaubingą aktą!

28. -O Araono seserie! (šis Araonas tai ne Mozės brolis) Tavo tėvas nebuvo negarbingu žmogumi ir tavo motina nebuvo pasileidėle.

Tai kodėl tu pasielgei taip netikėtai, juk tokių tėvai apsėsti velnio, o motinos neišauklėtos. Mariam baudžiama už šį stebuklingą įvykį:

29. Tada ji parodė į jį. Jie pasakė: kaip mes pasikalbėsime su vaiku lopšyje?

Su šiais žodžiais mumyse pasireiškia nusistebėjimas, o anų žmonių veiduose po šio nurodymo galima matyti įtūžį, juokiasi tie, kurie nepitaria šiam įvykiui. Ji išlieka rami ir parodo į vaiką, kad jie paklaustų šio apie jos paslaptį!

29. Tada ji parodė į jį. Jie pasakė: kaip mes kalbinsime vaiką lopšyje?

Neįtikėtinas ir nuostabus stebuklas pasikartoja dar karta:

30. (vaikas-Jėzus) pasakė:-iš tiesų! Aš ALLAH tarnas. Jis davė man knygą ir padarė mane Pranašu.

31.-padarė mane palaimintu kur bebūčiau, įsakė man maldą bei Zakiat (labdarą) kol būsiu gyvas.

32.-*(įsakė) man paklusnumą savo motinai (Marijai) ir nesukūrė manęs arogantišku ar nelaimingu.*

33.-*Tad ramybė ir taika man tą dieną, kai aš gimiau, ir tą dieną, kai mirsiu, ir tą dieną, kai būsiu atsiųstas gyvu.*

Toks yra Jėzaus (T.J.R) liudijimas, patvirtinimas, jog jis yra ALLAH vergas (tarnas). Jis-Jėzus-nėra ALLAH sūnus, kaip tvirtina kai kurios grupės. Jis nėra joks Dievas, kaip tvirtina kiti. Jis nėra trečias iš trijų dievų, kuris yra tuo pačiu metu trijuose asmenyse, kaip skelbia kitos grupės. Jis –Jėzus-paskelbė, jog ALLAH paskyrė jį Pranašu, ne sūnumi ar partneriu. Dievas palaimino jį ir įsakė jam maldą bei labdarą (aukas vargšams) tiek, kiek jis gyvens (kol jis bus gyvas), prisakė jam paklusnumą savo motinai ir kuklumą jo žmonėms. Jo gyvenimas šioje žemėje ribotas su nurodyta pabaiga: jis mirs ir bus prikeltas gyvenimui. ALLAH taika, saugumas ir ramybė jam tą dieną, kai jis gimė, tą dieną, kai jis mirs, ir tą dieną, kai jis bus atsiųstas gyvu.

Tekstas labai aiškus ir apibrėžtas, kalbant apie Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Tokia yra tiesa, perverianti interpretacijas ir argumentus. Šv.Korano pasakojimas nieko daugiau nepriduria prie šios scenos. Nieko nekalbama apie tai, kaip žmonės sureagavo, ar jie priėmė šį stebuklą, kas atsitiko su Mariam ir jos stebuklingu sūnumi: netgi tada, kai jis buvo pasiųstas Pranašu, jeigu atkreipsime dėmesį į šiuos jo žodžius:

30. *(vaikas-Jėzus) pasakė:-iš tiesų! Aš ALLAH tarnas. Jis davė man knygą ir padarė mane Pranašu.*

Jėzaus gimimo įvykyje šie žodžiai kontekste yra

pagrindiniai. Kada pasakojimas pasiekia stebuklingiausią vietą, įspūdis ir įtampa atslūgsta.

34. Toks yra Jėzus, Marijos sūnus, tiesos kalba, dėl kurios jie ginčydami abejoja.

35. Netinka (Visagaliui ir Garbingajam) ALLAH paimti Sau sūnų ir niekada Jis jo neėmė. Šlovė ir Garbė Jam Vienam (ALLAH Šlovingam). Jei jis nusprendė reikalą, iš tiesų Jis sako: Būk! Ir tai bus.

36. (Jėzus pasakė): Iš tiesų, ALLAH yra mano Viešpats ir jūsų Viešpats, tad (melskitės) garbinkite tik Jį (Vieną). Toks yra (tiesos) tiesus kelias (ALLAH religija, Islamo monoteizmas, kurį skelbė visi ALLAH Pranašai).

Toks yra Jėzus, Mariam sūnus, priešingas tiems tvirtinimams, kuriuos bandoma jam priskirti kai kurių žmonių, be to, jie dar bando iškelti kažkokias tai abejones apie jo motiną ir tai, kaip ji pagimdė jį.

Šv.Koranas parodė visą tiesą apie jį ir toks yra tikras jo gimimas. Dievas, kuris sako ir patvirtina tiesą, dėl kurios jie tuščiai ginčijasi ir abejoja.

35. Netinka (Visagaliui ir Garbingajam) ALLAH paimti Sau sūnų ir niekada Jis jo neėmė. Šlovė ir Garbė Jam Vienam (ALLAH Šlovingam). Jei jis nusprendė reikalą, iš tiesų Jis sako: Būk! Ir tai bus.

Garbingas Dievas ir Visagalis, ir nereikia Jam paimti sūnų Sau. Tik mirtingieji turi sūnus, kurie jiems yra paveldėtojai, tik silpnieji ieško pagalbos pas (paveldėtojus) palikuonis. ALLAH yra Amžinas ir Nemirtingas, Visagalis, nereikalinga Jam niekieno pagalba. Visi kūriniai buvo pradėti dėka Jo žodžio «Būk!», jei tik Dievas užsinori to. Jis pasakė: Būk, ir tai būna. Jo intencija įvyksta, Jis laisvas nuo pagalbos ar sūnaus, viską

ką Jis daro ta Jo valia, laisvas nuo poreikio. Jėzaus statusas paskelbtas galutinai. ALLAH vienintelis Viešpats, Jis-visos žmonijos Šeimininkas.

Toks buvo fakto patvirtinimas. Po šio pranešimo pristatoma diskusija tarp kelių grupių ir sektų, kurios padarė savo išvadas apie Jėzų. Ši diskusija peiktina ir tolima nuo akivaizdžios tiesos.

37. *Tad išsiskyrė sektos tarpusavyje (turima omenyje krikščionių grupių skirtingos nuomonės, tvirtinimai apie Jėzų). Baisus liūdesys apims tuos, kurie neįtikėjo (nuslėpė tiesą apie ALLAH bei klaidina kitus, kai tvirtina, jog Jėzus yra ALLAH sūnus) Prisikėlimo Didžią dieną.*

Romos Imperatorius, Konstantinas, sukviečia vieną iš trijų labiausiai žinomų vyskupų susirinkimų. Jų narių skaičius siekė 2170 vyskupų. Jie buvo skirtingų nuomonių apie Jėzų. Kai kurie sakė: jis yra dievas. Kiti pasakė: jis yra Dievo sūnus. Dar kiti: jis yra trečias iš trijų dievų, tai yra: ALLAH yra Dievas, Jėzus yra dievas, ir jo motina yra dievas. Dar kiti tvirtino, jog jis-ALLAH tarnas, Jo dvasia ir Jo žodis. Skirtingos sektos skelbė skirtingas nuomones. Tarp visų jų, vienintelė grupė, kurią sudarė 308 vyskupai, buvo vieninga savo tvirtinime. Imperatorius simpatizavo jų požiūriui, palaikė šiuos pasekėjus, kitas sektas išsiuntė, bijodamas oponentų, ypač tų, kurie laikėsi tos nuomonės, jog Dievas yra Vienas.

Iškraipytos pažiūros nusprendė susirinkime atkreipti savo dėmesį ties didžiule vyskupų grupe, kontekste įtraukiamas perspėjimas, kad netikintys yra paklydę, toli nuo Monoteizmo, nuo tikėjimo Vienu ALLAH:

perspėjimas prieš teisną, tą įsimintą dieną, visi taps liudininkais, kas išstiks juos:

37. *Tad išsiskyrė sektos tarpusavyje (turima omenyje krikščionių grupių skirtingos nuomonės, tvirtinimai apie Jėzų). Baisus liūdesys apims tuos, kurie neįtikėjo (nuslėpė tiesą apie ALLAH bei klaidina kitus, kai tvirtina, jog Jėzus yra ALLAH sūnus) Prisikėlimo Didžią dieną.*

38. *Kaip aiškiai jie (netikintys į ALLAH, pagonys, politeistai) pamatys ir išgirs tą Dieną, kai jie ateis pas Mus. Iš tiesų, nusikaltėliai (kurie slepia tiesą) šiandien aiškiam paklydime.*

39. *Tad įspėk juos (O Muhammadai) apie šią (Prisikėlimo, Teismo Dieną) liūdesio dieną, šis reikalas jau nuspręstas, o jie nerūpestingi ir netiki.*

Liūdesys ir nelaimė jiems Teismo Dieną, siaubinga valanda. Tai išsakoma išraiškingais arabiškais žodžiais, tokiu neigiamu tonu, kad išgąstis atspindėtų situaciją.

Šioje scenoje ir būsimoje situacijoje liudys prieš netikinčius patys žmonės, džinai ir angelai su Visagalio Dievo dalyvavimu, ir visa tai už netikinčių išgalvotus partnerius, kuriuos jie priskiria Kūrėjui.

Eilučių seka pasiekia sarkastinį toną, juokiamasi iš tų, kurie gėdijosi akivaizdžios tiesos praėjusiame gyvenime. Netgi Teismo Dieną jie yra tie, kurie geriausiai mato ir geriausiai girdi:

38. *Kaip aiškiai jie (netikintys į ALLAH, pagonys, politeistai) pamatys ir išgirs tą Dieną, kai jie ateis pas Mus. Iš tiesų, nusikaltėliai (kurie slepia tiesą) šiandien aiškiam paklydime.*

Kokia siaubinga ir nepavydėtina jų padėtis. Jie negali

suvokti kada girdi ir sekti vadovavimosi ženklais bei išsigelbėjimu gyvenime. Nors jie geriausiai girdi ir mato nemalonės dieną: kada klauso-bijodami, viso teismo metu, tikrai siaubinga diena:

39. *Tad įspėk juos (O Muhammadai) apie šią (Prisikėlimo, Teismo Dieną) liūdesio dieną, šis reikalas jau nuspręstas, o jie nerūpestingi ir netiki.*

Diena, kurioje visi gedės kaip gedulo dieną. Liūdesys tvyros visur ir visame. Įspėjimas apie šios dienos gedulą nėra tuščios kalbos:

Tai įspėjimas netikinčių tvirtinimams ir jų nedėmesingumui. Apie šio laiko atėjimą nėra jokių abejonių. Viskas, kas yra žemėje, tiek žmonės, tiek daiktai, kreipsis į ALLAH: sugrįš pas Vienintelį Paveldėtoją:

40. *Iš tiesų, Mes paveldėsime Žemę ir tai, kas ant jos, ir pas Mus jie sugrįš.*

Jėzaus gimimo istorijos šydas atidengiamas, atskleidžiama tiesa, parodomas melas ir iliuzijų slėpimas po visokių mitų prisigalvojimų (apie tai, jog ALLAH paėmė sūnų).

Norėtume atkreipti į tai jūsų dėmesį, mieli skaitytojai.

Šventame Šv.Korane ALLAH ne kartą primena mums Pranašo Jėzaus ir jo motinos Mariam istoriją. Mes dėl aiškumo paminėsime tik kelias eilutes iš Šv.Korano, kurios labiausiai atspindi Jėzaus ir Marijos aukštą padėtį Islamo religijoje bei visos žmonijos istorijoje.

Mes prašome visų mūsų brolių pagalvoti apie tai ir susimąstyti. Šias eilutes Dievas apreiškė Savo paskutiniam Pranašui, paskutinėje Savo Knygoje-Šv.Korane, taip

sudėdamas visus taškus šioje istorijoje, dėl kurios taip beprasmiškai ir atkakliai ginčijamasi.

Šv.Koranas **Sura-Imrano giminė**

Aja 59. *«Iš tiesų, Jėzus-ALLAH tarnas, jis, kaip ir Adomas, sukūrėme jį iš dulkės (žemės, pelenai)».*

Arabiškas žodis, kuris parašytas šioje Šv.Korano eilutės tekste, yra «turab», jis turi tris reikšmes-dulkės, žemė, pelenai.

Iš šios Šv.Korano eilutės mes suprantame, jog Jėzus, kaip ir pirmas žmogus, Adomas, buvo sukurtas pagal ALLAH Norą ir Jo Valia. Tad Jėzus buvo žmogumi, Pranašu. Jis valgė, kaip ir mes, miegojo, kaip paprastas žmogus. Nugyveno žmogišką, Pranašo gyvenimą. Dievas apdovanojo jį tam tikromis galiomis, su kurių pagalba jis darė stebuklus. Dievas šiomis galiomis apdovanodavo kiekvieną Savo Pranašą. Tad Jėzaus padaryti stebuklai nėra kažkas tai naujo Pranašų bei žmonijos istorijoje. Visais laikais Dievo Pranašai ateidavo su skirtingais stebuklais pas žmones kaip įrodymais nuo Dievo. Prie Pranašų temos mes dar sugrįšime.

Šv.Koranas **Sura-Imrano giminė**

Aja 42. *Angelai pasakė: O Mariam, iš tiesų, ALLAH išrinko ir apvalė tave. Jis išrinko tave iš visų pasaulių moterų.*

Iš šios Šv.Korano eilutės mes suprantame, jog

Marija, Jėzaus motina, buvo išrinkta Dievo ir išskirta iš visų kitų pasaulio moterų, kurios buvo, yra ir bus, dėl Savo Galios įrodymo, stebuklingo Jėzaus gimimo be vyro pagalbos, kad priminti žmonėms, jog Jam, Visagaliui ALLAH, nėra neįmanomų dalykų. Jis yra Kūrėjas ir kuria taip, kaip nori ir ką nori. Jis išsirenka iš žmonių tuos, kuriuos nori, Savo sumanymui įvykdyti, Jis apreiškia jiems tai, ką yra nusprendęs. Jo Pranašai, Pasiuntiniai, visi Jo kūriniai yra tik Jo tarnai. Nėra čia skirtumo, ar tai būtų moteris, ar vyras.

Marija ir jos sūnus Jėzus buvo žydai. Jėzaus misija buvo skirta žydų tautai. Islamo religijoje Marija ir Jėzus yra vieni iš labiausiai gerbiamų asmenybių.

Prieš pratęsiant Šv.Korano suros «Mariam» aiškinimą, mes pabandysime sustoti ties Pranašais ir smulkiau paaiškinti apie jų misiją, kuri yra labai svarbi tiek žmonijos istorijoje, tiek Islamo moksle.

Visagalis ALLAH, sukūręs ant žemės žmones, nepaliko jų likimo valiai. Jo Pasiuntiniai bei Pranašai visais laikais stengėsi nukreipti žmones tiesos keliu. Šie Pranašai bei Pasiuntiniai buvo siunčiami Dievo skirtingoms tautoms, skirtingais laikais, kalbėjo skirtingomis kalbomis.

Islamų mokslas pripažįsta visus ALLAH Pranašus bei Pasiuntinius, net ir tuos, kurių vardai yra nežinomi.

ŽINIOS, KURIAS ŽMOGUS GALI GAUTI TIK PER PRANAŠUS

Mūsų pasaulyje yra daugybė dalykų, kurių egzistavimu mes įsitikiname mūsų jutimo organų pagalba arba naudojant specialią mokslinę bandomąją techniką ar atitinkamą aparatūrą. Po to šią informaciją, šiais dvejais būdais galime klasifikuoti ar suskirstyti, eksperimentų ir stebėjimų būdu, o taip pat apmąstymų ir tyrimų veikla, su tikslu gauti naujas išvadas ir ekspertų nuomones.

Kad sužinotume panašios rūšies žinias, žmogui nereikia tikėtis apreiškimų iš Dievo, kadangi tai įeina į mūsų pastangų sferą, į mūsų tyrimus, mąstymą ir į mūsų atradimų veiklą. Šioje sferoje Kūrėjas nepaliko mūsų pilnai ribotais, o mums ne pasiekiamais būdais atskleidžia Savo Visatos paslaptis.

Tai daroma palaiptai, atitinkamai, paraleliai su žmonijos istorijos etapais.

Laikas nuo laiko dievišku apreiškimu Jis atskleidžia kai kuriems žmonėms tikras tiesas, kurios jiems padeda padaryti naujus atradimus ir atskleidžia iki šiol nežinomus gamtos dėsnius.

Kūrėjas atveria mums žinių ir mokslo vartus, nusimanymo ir supratimo duris. Tačiau panašios rūšies žinios randasi žmogiško mokslo sferos ribose. Kalbant apie kitą grupę dalykų, nesuvokiamų ir neprieinamų nei mūsų jutimo organams, nei mokslinei aparatūrai, tai šių dalykų mes negalime ir nesugebame nei pamatuoti nei pasverti. Mūsų valdžioje taip pat nėra jokių tam tikrų supratimo galių, kurios leistų mums gauti tam tikrą

informaciją apie šiuos dalykus, kurią galima būtų pavadinti <žiniomis>.

Jeigu kai kurie filosofai ar mokslininkai turi su šiuo reikalu susijusią kokią nors nuomonę, tai šios nuomonės neišaina iš hipotezių, spėliojimų ribų bei spekuliacijų pristatymo. Tai reiškia, kad tokia nuomonė niekaip ir niekada negali būti pavadinta kaip <žinojimu ar žiniomis>.

Faktai ir įrodymai panašioje srityje išryškina tikrą tiesą galutiniame rezultate. Su šia tema susijusias, egzistuojančias abstrakcijas, išvestas teorijas, tai net patys jų autoriai nekalba apie jas. Jie net patys tuo netiki, nekalbant jau apie tai, kad kvieštų kitus patikėti tuo.

Ši sfera, apie kurią sužinoti žmogui reikalingos žinios, informacija, yra apreiškiama ALLAH, Visagalio Kūrėjo. Šiam reikalui Jis išrinko Pranašus bei Pasiuntinius, kad šie perduotų žmonėms šias žinias, nepasiekiamas kitokiais būdais.

ALLAH Savo išrinktiesiems apreiškė šias tiesas dieviško apreiškimo būdu.

Nuo Adomo laikų Islamas yra visos žmonijos religija. Ši religija nėra nauja. Šv.Korane visiškai aiškiai yra nurodoma ir skelbiama, kad per visą žmonijos egzistavimo istoriją ALLAH siuntė tik vieną religiją-Islamą, tai reiškia, žmogaus paklusnumą ALLAH įstatymams. Visi Pranašai, kuriuos ALLAH siuntė į skirtingus žemės kraštus, skirtingoms tautoms, nebuvo šių religijų sukūrėjais, tai reiškia, kad mes negalime jų vadinti Nojaus religija, Abraomo religija, Mozės religija.

Kiekvienas Pranašas, atėjęs nuo Visagalio, Maloningojo, kvietė į tą pačią, į vieną religiją, į kurią

kvietė ir visi Pranašai, kurie buvo pasiūsti iki Pranašo Muhammado misijos.

Mes, musulmonai, tikime, kaip minėjome, visais Pranašais, kurie buvo prieš Pranašą Muhammada (t.j.t.i.A.p). Šis tikėjimas yra būtinas ir neatskiriamas mūsų religinis *credo*, be kurio Islamas negali būti pilnu. Be to, mes norime pabrėžti, jog vadovavimasi mes priimame išskirtinai tik iš Pranašo Muhammado (t.j.t.i.A.p). To priežastis nėra kažkoks tai vadinamas nacionalizmas ar fanatizmas. Tikros priežastys slypi šiose aksiomose:

Pirma: ALLAH Pranašas (t.j.t.i.A.p) yra Pranašų Antspaudu (paskutiniu Pranašu, po kurio daugiau Pranašų nebus). Todėl jo mokslas, su kuriuo jis atėjo nuo Visagalio Dievo, yra paskutinė užbaigta tiesa.

Antra: ALLAH kalba, kurią Jis apreiškė Savo Pranašui, laikoma išskirtinai dievišku apreiškimu, neiškreiptu žmogaus rankų. Ši kalba užfiksuota ir išsaugota pirmine, autentiška, originalia arabų kalba, kuri skaitoma viena iš gyvybingiausių pasaulio kalbų, ir kuria kalba mūsų dienomis milijonai žmonių: jie rašo ta kalba ir puikiai ją supranta. Beje, nuo tų laikų šioje kalboje neatsirado pakitimų taisyklėse, gramatikoje, leksikoje, sintaksėje.

Trečia: Pranašo gyvenimo biografija, kuri susideda iš jo moralinio elgesio, žodžių ir darbų, buvo užfiksuota ir išsaugota originalo pavidalu, pačiu patikimiausiu būdu bei maksimaliai išsamiai. Reikia pripažinti, jog šis bruožas negali būti pritaikytas kitiems Pranašams, apie kuriuos visai neliko informacijos arba ši informacija buvo iškreipta žmonių rankomis.

Šv.Korane ALLAH patvirtino, jog Muhammado (t.j.t.i.A.p) misija skirta visam pasauliui, tai taip pat diktuoja mums logiškai, jog Muhammadas (t.j.t.i.A.p)-paskutinis Pranašas ir turime pripažinti, jog jis ir jo mokslas yra paskutinis tikras visos žmonijos mokytojas bei vadovas, kuriam Dievas apreiškė Savo paskutinį žodį (Šv.Korana) kaip visaapimantį vadovavimąsi žmonėms.

Ištikimybė tiesai ir Apdovanojimas Abraomo, Mozės ir Araono, Ismailo bei Idriso istorijos

Šioje Šv.Korano «Mariam» Suros dalyje parodoma Pranašo Abraomo asmenybė: jis pilname ištikinime yra ramus ir nuolaidus. Pranašas nuoširdžiai malonus, o jo švelnumas atsispindi jo žodžiuose. Šv.Korane išraiškingi ALLAH žodžiai (posakiai arabų kalba originale) leidžia tiesiogiai pajusti tą tikrą Abraomo teisingumą, šilumą, nuoširdumą. Jie atspindi šio Pranašo veiksmus ir elgseną jo konflikte su tėvo nežinojimu. ALLAH galestingumas ir malonė Abraomui matoma akivaizdžiuose apreiškimuose: ALLAH išveda jį į tiesos kelią nežiūrint jo tėvo, giminės, žmonių priešiško. Pripažįsta jį doru palikuoniu, kuris duos pradžių didžiai pranašų tautai ir doriems žmonėms.

Deja! Kaip bebūtų gaila po daugelio amžių ir kartų atėjo įpėdiniai, kurie viską apleido, nesirūpina malda, seka savo aistrų keliu, nusigręžė nuo tiesos kelio, kurį jiems nurodė jų protėvis teisuolis, Pranašas Abraomas (T.J.R).

41. *Paminėk (Muhammadai T.J.R) Knygoje (Šv.Korane) Abraomą. Iš tiesų, jis buvo teisuoliu, Pranašu.*

42. *Kai jis pasakė savo tėvui: O mano tėveli! Kodėl tu garbini tai, kas tavęs negirdi ir nemato, ir negali tau niekuo padėti.*

43. *O mano tėveli! Iš tiesų, pasiekė mane žinojimas, kuris neatėjo pas tave, tad sek manim, aš išvesiu tave į tiesų (tiesos) kelią.*

44. *Mano tėveli! Negarbink Šėtono (stabus, skulptūrų, kurias žmonės Abraomo laikais išskaptavo iš akmens ir jas garbindavo), iš tiesų, Šėtonas buvo*

maištininku Maloningajam (Visagaliui ALLAH).

45. O mano tėveli! Iš tiesų, bijau aš, kad palies tavo Gailestingojo (Baudžiančiojo ALLAH) bausmė ir tapsi Šėtonui draugu (pragare).

Tokius pilnus švelnumo žodžius, Abraomas skiria savo tėvui, ieškodamas geriausių būdų, išminties, kaip parodyti savo tėvui tiesos kelią, į kurią Abraomą išvedė Visagalis ALLAH.

Su švelnumu ir meile jis kreipiasi į jį: <O mano tėveli!>

Abraomas (t.J.R) teiraujasi savo tėvo: kodėl tu ir tavo žmonės garbinate tai, kas negali matyti ir girdėti jūsų maldavimų, negali jums duoti jokios naudos? Garbinimas-teisingame supratime-tai žmogaus veiksmas, skiriamas tam, kas yra aukščiau už paties žmogaus esybę, daugiau žinančiam už jį, visagaliui, aukščiausiam, visa žinančiam, tam absoliutui, kurio statusas daug didingesnis už žmogaus.

Dabar atkreipkite dėmesį kaip yra iš tikrųjų,-žmogus, praėjus daugeliui metų nuo Abraomo laikų, meldžiasi ir garbina, beje, kaip ir Abraomo tėvas, tą, kurio vertė yra mažesnė už gyvuno.

Juk žmonių rankomis padarytos statulos negirdi, nemato ir neturi galios padėti žmogui nei pakenkti.

Abraomo tėvas ir jo žmonės garbino stabus, kaip Pranašo Muhammado (T.J.A.T.R) tauta, kuri nebuvo susipažinusi su Islamu.

Toks yra pirmas Abraomo (T.J.R) ir jo tėvo pokalbis, po to, kai Gailestingasis ALLAH apreiškė Abraomui tikrą mokslą ir tikėjimą. Štai tokiais žodžiais Abraomas kvietė

savo tėvą į tikrą, tiesos tikėjimą. Jis pabrėžia, jog tai, ką jis sako, nėra jo paties išgalvota: šios žinios, mokslas, tikėjimas pas jį, visa tai gauta iš Visagalio ALLAH, Kuris išvedė jį į tiesos kelią, parodė jam aukščiausią išmintį. Tai, kad Abraomas yra jaunesnis už savo tėvą ir turi mažiau patirties, didžiai padeda jam suprasti tiesą.

43. *O mano tėveli! Iš tiesų, pasiekė mane žinojimas, kuris neatėjo pas tave, tad sek manim, aš išvesiu tave į tiesų (tiesos) kelią.*

Nėra jokios gėdos, kad tėvas sektų sūnumi, jeigu sūnus gavo žinias, vadovavimąsi iš Aukščiausio šaltinio.

Po pamokymo, melo-klaidos parodymo stabų garbinime, po šaltinio nurodymo, iš kur gaunamas apreiškimas, kuriuo jis pasitiki ir kviečia tėvą pasekti juo. Abraomas paaiškina savo tėvui šėtono kelią, kuriuo šis eina, ir norėtų išvesti jį į Maloningojo ALLAH tiesos kelią. Jis bijo ALLAH įtūžio, kuris gali sunaikinti jo tėvą ir taip šis bus pripažintas šėtono pasekėju:

44. *Mano tėveli! Negarbink Šėtono (stabų, skulptūrų, kurias žmonės Abraomo laikais išskaptavo iš akmens ir jas garbindavo), iš tiesų, Šėtonas buvo maištininku Maloningajam (Visagaliui ALLAH).*

Toks yra šėtonas, kuris suvilioja žmogų garbinti stabus vietoj Visagalio ALLAH. Melstis, garbinti, šlovinti stabus yra lygiai tas pats, kas garbinti šėtoną, o šėtonas yra maištingas Gailestingajam ALLAH. Todėl Abraomas, giliai susirūpinęs, perspėja savo tėvą, kad Visagalio ALLAH įtūžis nukreiptas ant tų, kurie garbina stabus. ALLAH nubaus juos ir taip Abraomo tėvas, jeigu nesustos, prisijungs prie šėtono pasekėjų.

Tiems gi, kurie paklūsta ir pataiso savo tikėjimą Vienu ALLAH, Jis dovanoja tokiems tarnams palaimą: o, tuo tarpu, Jo nuosprendis šėtono sąjungininkams bus skausminga bausmė ir didis praradimas, nerimas Teismo Dieną.

Tačiau toks švelnus ir mielas kvietimas, parenkant švelniausius žodžius, nepasiekia suakmenėjusios, šiurkščios širdies, subjaurotos visuomenės, tad Abraomo tėvas sutinka šį Pranašo, savo sūnaus kvietimą, kreipimąsi, nepritarimu ir grasinimais:

46. Jis (tėvas) pasakė: *Ar tu Abraomai atsisakai mano dievų? Jei tu nenustosi, iš tiesų, apmėtysiu aš tave akmenimis. Tad pasitrauk nuo manęs, kol esi saugus.*

Su tokiu neišmanymu ir ignoravimu šis žmogus atmeta kvietimą į tiesą. Su žiauriu negailestingumu jis sutinka šiuos žodžius, tokius nuoširdžius ir tokius garbingus. Tokia yra tikėjimo esmė Pranašo asmenyje, šioje giminėje, susidūrusi su netikėjimu. Tikinti širdis susiduria su amoralia, sugadinta širdimi be tikėjimo.

Abraomas, švelnaus charakterio, buvo tolerantiškas, jis parodė visą savo dievobaimingumą, švelnumą elgesyje su tėvo įtūžiu:

47. (Abraomas) atsakė: *Ramybė (taika) tau! Aš prašysiu mano Viešpaties, kad Jis tau atleistų. Iš tiesų, Jis man yra pats Gailestingiausias, Maloningiausias.*

Tebūnie tau taika, ramybė. Šiuose žodžiuose negirdime jokie ginčo ar nuoskaudos, nėra jokios reakcijos į grasinimus, tik žodžiai, reiškiantys, jog jis prašys ir mels Gailestingąjį ALLAH, kad Jis atleistų, nenuskriaustų, neleistų eiti Šėtono keliu, tiksliau sakant, kad pasigailėtų ir

išvestų į tiesos kelią. Galbūt Viešpats, jei panorės, atsilieps į prašymus ir bus dosnus.

48. *Aš pasitraukiu nuo jūsų ir nuo to, ką jūs garbinate vietoj ALLAH, ir šaukiuosi savo Viešpaties, galbūt aš nebūsiu savo maldose mano Viešpačiui nelaimingu.*

Abraomas pareiškia, taigi, aš pakviečiau į ALLAH religiją, į Islamą. Tu, mano tėveli, nepaklausei manęs, tad aš pasitraukiu nuo tavęs ir nuo tavo žmonių, atsiribojau nuo jūsų stabų ir meldžiu Vienintelį ALLAH Visagalį ir Juo Vienu pasikliauju ir tikiu, kad jei Jis panorės nepadarys tavęs nelaimingu. Abraomo viltis yra pats nuoširdžiausias palinkėjimas savo tėvui. Štai kur geros manieros, kad ir kokioje situacijoje atsidurtų šis teisuolis Pranašas. Jis nieko neprašo, tik linki savo tėvui saugumo.

Taigi Abraomas nususuka ir pasitraukia nuo savo tėvo, nuo tų žmonių, kurie garbino stabus, melddamiesi pačių rankomis padarytoms statuloms.

Tačiau ALLAH, Šlovė Jam, nepalieka jo vienatvėje be pagalbos, Jis apdovanojo Abraomą palikuonimis, kurių vardai šiandien ištariami tikinčiųjų su didžiausia pagarba. Iš tiesų, ALLAH atlygis pats geriausias.

49. *kada jis pasitraukė nuo jų ir nuo tų, kuriuos jie garbino vietoje ALLAH, Mes davėm jam Izaoką ir Jokūbą, ir kiekvieną iš jų padarėme Pranašu.*

50. *Ir Mes apdovanojome juos Gailestingumu ir Malone, padarėme jų kalbas iškilmingomis (visoms tautoms, kad kiekvienas atsimintų jų teisingumą ir šlovę).*

Izaokas-tai Abraomo sūnus nuo jo žmonos Saros,

kuri buvo nevaisinga prieš tai. Jokūbas buvo Izaoko sūnumi, tačiau jį galime irgi vadinti Abraomo sūnumi, kadangi Izaokas padovanojo Jokūbą jo seneliui Abraomui buvus dar gyvam. Abraomo šeimyna išaugino Izaoką ir jis buvo pačiu mylimiausiu. Tėvas išmokino jį savo religijos, o šis perdavė ją savo vaikams: Izaokas buvo Pranašu kaip ir jo tėvas.

50. *Ir Mes apdovanojome juos Gailestingumu ir Malone, padarėme jų kalbas iškilmingomis (visoms tautoms, kad kiekvienas atsimintų jų teisingumą ir šlove).*

Abraomui, Izaokui, Jokūbui ir visiems jo palikuonims. Gailestingumas ir Malonė paminėti šioje eilutėje (50), pats iškilniausias šios Suros bruožas, tai ALLAH dovana, atlyginimas Abraomui už jo santykius su savo gimine ir artimaisiais. ALLAH saugo jo artimuosius bei džiugina Pranašą ramybe.

50. *Ir Mes apdovanojome juos Gailestingumu ir Malone, padarėme jų kalbas iškilmingomis (visoms tautoms, kad kiekvienas atsimintų jų teisingumą ir šlove).*

Visi jie buvo teisuoliai savo kvietimuose į tikėjimą. Jų žodžiai pasiekdavo žmonių ausis ir širdis, taip jie pakludavo jiems, kadangi gerbė juos už tai. Toliau tekste seka Abraomo palikuonių, nuo Izaoko atšakos paminėjimas apie Mozę ir Araoną.

51. *primink Knygoje (Šv.Korane) Mozę. Iš tiesų, jis buvo išrinktuoju, Pasiuntiniu ir Pranašu.*

52. *Mes pakvietime jį iš dešinės pusės kalno, ir priartinom jį arčiau pokalbiui.*

53. *Davėme jam (pagalbon) nuo Mūsų Malonės jo*

brolių Araonų Pranašų.

Šiuose Šv.Korano eilutėse pasakoma, jog Mozė buvo specialiai, išskirtiniai išrinktas Visagalio ALLAH, kad jis taptų atsidavusiu, pasišventusiu kvietimui į tikėjimą, Visagaliu mūsų Kūrėju, ALLAH.

Iš tiesų ir nėra abejonių, Mozė buvo vienu iš didžiausių ir kilmingiausių ALLAH Pranašų. Jo misija ypatinga. Visagalis pažymi, jog Mozė buvo Pranašu ir Pasiuntiniu. Visažinantis ALLAH įsakė jam kviesti žmones į tikėjimą, į ALLAH religiją, pamokslauti jiems, mokinti juos. Be to, ALLAH jam apreiškė įstatymus ir taisykles, kurios buvo surašytos Toroje (Taurat, Mozes knyga), kad žmonės neužmirštų jų ir laikytųsi to, ką įsakė pasaulių Valdovas. Mozės misija skiriasi nuo kitų Izraelio Pranašų tuo, jog po jo pasiųsti Pranašai privalėjo saugoti ir skleisti tarp žmonių Toros įsakymus, jie negaudavo kažkokio naujo mokslo apreiškimo knygos, naujos religijos ar įstatymų pavidalu, o privalėjo laikytis tų pačių taisyklių ir įstatymų, kurias gavo Mozė nuo ALLAH apreiškimo būdu.

Tai patvirtina ir Šv.Korano eilutė: Sura (Al-Maida)
(Padengtas stalas)

44. aja <Iš tiesų, Mes atsiuntėme (apreiškėme) Torą, joje (tiesus) tiesos kelias ir šviesa. Sprendė (teisė) pagal ją (su Tora) Pranašai, kurie buvo paklusnūs ALLAH, jie buvo iš žydų mokslo žmonių (rabinai) ir įstatymo žmonių...>

Maloningasis ALLAH parodė Savo išskirtinį dėmesį Mozei, kai pašaukė jį iš dešinės Sinajaus kalno pusės (iš dešinės pusės nuo Mozės) ir priartino jį prie Savęs

ypatingam pokalbiui. Kalbėti iš arti, tai reiškia, intymaus pokalbio forma. Mes nežinome, kaip ši kalba buvo įgyvendinta ir kaip įtakojo Mozės atžvilgiu. Ar tai buvo balsas, kurį galėjo girdėti žmogaus ausis, ar kažkoks kitas būdas. Mes nežinome ir net negalim įsivaizduoti, kaip ALLAH paruošė Mozę priimti galutinius ALLAH žodžius. Mes atsiribojame nuo tokio pobūdžio fantazijų. Mes tikime, kad tai buvo įvykdyta. Visagaliui ALLAH yra lengva susisiekti su Savo tarnais tam tikru būdu, po kurio gaunama informacija-didingi ALLAH žodžiai. Turime priminti jums, jog žmogus tapo egzistuojančiu kadaise po to, kai ALLAH dėka žmogus gavo sielą ir tapo gyvu.

Daugelis Šv.Korano eilučių pažymi išskirtinę ALLAH Malonę Pranašui Mozei. Pranašas kreipėsi į savo Viešpatį pagalbos, vykdant pranašystės misiją. Moze (T.J.R) paprašė Visagalio, kad Jis jam paskirtų pagalbą brolių Araoną, ir į tai buvo atsakyta teigiamai:

Sura AL Kasas-(ISTORIJS)

34 Aja: (Mozė): O Viešpatie mano, pasiųsk su manim brolių Araoną, jis iškalbingesnis už mane, patvirtinimui, kad patikėtų manim, bijau aš, jie mane apšmeiš.

Sekančiose Suros «Mariam» eilutėse primenama kita Pranašo Abraomo (T.J.T) palikuonių atšaka. Tai yra jo sūnus Ismailas, dar kitaip vadinamas, arabų tėvu.

54. Paminėk Knygoje (Šv.Korane) Ismailą. Iš tiesų, jis buvo teisingu savo pažaduose ir buvo jis Pasiuntiniu Pranašu.

55. Ir įsakinėjo savo giminei maldą ir Zakiat (labdarą), ir jo Viešpats buvo patenkintas juo.

Pranašas Ismailas giriamas už tai, jog buvo teisingu žmogumi-teisuoliu, ištesiančiu visus pažadus. Pažadų ištesėjimas-ši charakterio bruoža turėjo kiekvienas Pranašas bei kiekvienas dievobaimingas žmogus. Šis Abraomo sūnus buvo pirmuoju Pasiuntiniu, kuris kvietė arabus į Monoteizmą. Taigi kažkurį tai laiko tarpą tarp arabų vyravo tikėjimas Vienu ir Vieninteliu Kūrėju ALLAH. Taip pat primenamos vienos iš pagrindinių sudėtinių šios religijos dalių-tai malda ir labdara vargšams.

Sekančiose eilutėse užsimenama apie Pranašą Idrys (T.J.T)

56. Paminėk Knygoje (Šv.Korane) Idrisą. Iš tiesų, jis buvo teisiu Pranašu.

57. Mes iškėlėme jį aukšton, garbingon vieton.

Egzistuoja labai daug skirtingų nuomonių apie šį Pranašą, tačiau tiksliai nežinoma, kur jis gyveno ir kokių laiku. Dauguma mokslininkų mano, jog jis gyveno prieš Pranašą Abraomą. Pažymima aukšta, garbinga Idryso vieta iš visų Pranašų, kurie buvo ant šios žemės.

Eilės tvarka šioje suros dalyje trumpai buvo apžvelgtos visų šių paminėtų Pranašų istorijos. Pastebime skirtumus tarp ankstyvųjų kartų ir jų įpėdinių. Pamatėme dievobaimingųjų kelią bei tuos, kurie nususuko nuo tiesos. Visų paminėtų Šv.Korane Pranašų vardai šiandien ištariami su didžiausia pagarba. Jie buvo mums pavyzdžiais, nors jau nuo to laiko, kai jie gyveno šioje žemėje, praėjo tūkstančiai metų. O kur tie, kurie nepaklausė jų. Istorija parodė, kad ir kokia didelė buvo civilizacija ar imperija, jeigu joje nebuvo tikro tiesos tikėjimo Vieninteliu Dievu, nebuvo paklusnumo Dievo

Pranašams, nebuvo paklusnumo Jo įstatymams, visos jos žlugo, o ant jų valdovų krito ALLAH prakeiksmas ir pyktis. Kaip matote, tikinčiųjų ir netikinčiųjų grupes skiria gašdinantis, baisus atstumas. Didelis skirtumas tarp pirmtakų ir palikuonių.

58. *Tai yra tie, kuriuos ALLAH pagerbė iš Pranašų, iš Adomo kartos, ir iš tų, kuriuos Mes atnešėme (išsaugojome laive) su Nojumi, ir iš Abraomo kartos ir Izraelio, ir iš tų, kuriuos Mes išvedėme į (tiesos kelią) ir išrinkome. Kai skaitomos jiems Maloningojo eilutės, (Ajos) jie krenta kniūbsčiomis ir nulenkę galvas verkia.*

59. *(po to) atėję po jų užmiršo ir paliko maldą (tai nereiškia, kad jie visai nesimeldė, bet turima omenyje, jog tai darydavo kai kada, neteisingai ir ne pastoviai nustatytu laiku). Ir nusekė paskui savo aistras(2). Jie bus įmesti į pargarą.*

Visi Pranašai ir Pasiuntiniai bei jų pasekėjai, kuriuos ALLAH išvedė į tiesos kelią, buvo kilniais teisuoliais tarp visų žmonijos kartų, jie turėjo išskirtinį bruožą:

58. *Kai skaitomos jiems Maloningojo eilutės (Ajos), jie krenta kniūbsčiomis ir nulenkę galvas verkia.*

Jie dievobaimingi, paklusnūs savo Viešpačiui. Jų kūnai pilni jausmų, kai ALLAH vardas paminimas, parodomi jo ženklai. Žodžių reikšmė prasiskverbia į jų širdis taip giliai, jog jų akys prisipildo ašaromis, kiekviena kūno dalelė pasiduoda savo Kūrėjui.

Gaila, tačiau po Pranašų, jų palikuonys atitolo nuo ALLAH per labai didelį atstumą:

59. *(po to) atėję po jų užmiršo ir paliko maldą (tai nereiškia, kad jie visai nesimeldė, bet turima omenyje,*

jog tai darydavo kai kada, neteisingai ir ne pastoviai nustatytu laiku). Ir nusekė paskui savo aistras(2). Jie bus įmesti į pragarą.

Po viso to, kas atsitiko, parodomos atgailos durys, taip plačiai atidarytos, iš kurių sklinda aromatinis vėjelis, pilnas gailestingumo, dosnumo ir palaimos.

60. Išskyrus tuos, kurie atgailavo ir įtikėjo (Vieninteliu ALLAH ir Jo Pranašu Muhammadu (T.J.R)) bei darė gerus darbus, šie įeis į Rojų ir nebus nuskriausti niekuo.

61. Edeno Rojai, kuriuos pažadėjo Gailestingasis Savo tarnams paslapčia (Rojai, kurių mes negalime dabar pamatyti). Iš tiesų, Jo pažadas išsipildo.

62. Jie negirdės tenai (Rojuje) tuščių kalbų (purvino melo, velniško šnabždesio) išskyrus tik Taika (Ramybė, pasveikinimas, palinkėjimas susitikus). Jiems ten dovanos skirtos ryte ir vakare.

63. Toks yra Rojus, kurį jie paveldės, tai tie iš Mūsų tarnų, kurie buvo dievobaimingais.

Atgaila-tai pradžia, iš kurios prasideda ir užauga tikėjimas, teisingumas, įgyvendinamas sielos tyrumas, teigiamas reikšmingumas, apsauga nuo kančios ir sunaikinimo. Pabrėžiama, jog tie, kurie atgailavo, įeis į Rojų: Rojų, kurį pažadėjo Gailestingasis ALLAH Savo tarnams, kurie įtikėjo ir buvo paklusnūs Jam. Šis pažadas bus įgyvendintas ALLAH. Kas be atsitiktų tikinčiajam šiame gyvenime.

Rojus apibūdinamas pripildytas palaimos:

62. Jie negirdės tenai (Rojuje) tuščių kalbų (purvino melo, velniško šnabždesio) išskyrus tik Taika (Ramybė, pasveikinimas, palinkėjimas susitikus).

Nėra ten vietos tuščioms kalboms ir triukšmavimui ar ginčams, tik vienintelis ten girdimas pasveikinimas, toks šiltas, karaliaujantis visoje atmosferoje. Taikos pasveikinimas - ramybės palinkėjimas. Rojuje dingsta visi rūpesčiai, netrūksta jame nieko, tai atlygis ir palaima tikintiems. ALLAH dovanos tokios, kurių mūsų akys niekada nematė ir ausys negirdėjo.

62. *Jiems ten dovanos skirtos ryte ir vakare.*

Visi pageidavimai Rojuje bus išpildomi: pasitenkinimas, švelnumas ir taika sklaido ore:

63. *Toks yra Rojus, kurį jie paveldės, tai tie iš Mūsų tarnų, kurie buvo dievobaimingais.*

Toks žmogus, kuris trokšta šio palikimo ir nori gauti jį, privalo sužinoti apie atgailą, apie tikėjimą, apie gerus darbus, kuriuos stengtųsi įvykdyti.

Naujos kartos gavo palikimą iš dievobaimingųjų Pranašų, gerbemiausių ALLAH tarnų, kuriuos Jis išrinko ir išvedė į tiesos ir tikėjimo kelią, tačiau šios kartos, kurios atėjo po pasiuntinių, pamiršo maldą ir nusekė aistrų ir geismų keliu. Negaus jie naudos iš to:

59. *(po to) atėję po jų užmiršo ir paliko maldą (tai nereiškia, kad jie visai nesimeldė, bet turima omenyje, jog tai darydavo kai kada, neteisingai ir ne pastoviai nustatytu laiku). Ir nusekė paskui savo aistras(2). Jie bus įmesti į pragarą.*

Sekančiose Šv.Korano eilutėse Visagalis ALLAH žodžiais apibūdina Savo Absolutumą, paskelbia, jog Jam priklauso ir paklūsta viskas, Jo galia apčiuopia kiekvieną. Visa egzistencija negali paneigti Jo. Mažiausias ir didžiausias garbina Kūrėją, su kantrybe atlieka šią pareigą:

64. Mes (angelai) nenusileidžiame niekaip kitaip (kaip tik) pakludami tavo Viešpaties įsakymui (O Muhammadai), Jam priklausu, kas yra prieš mus ir už mūsų, ir visa tai, kas yra tarp viso šito, tavo Viešpats niekada nieko nepamiršta.

65. Dangų ir Žemės Viešpats ir viso to, kas tarp jų, tad garbink Jį (Vieną) ir būk kantriu Jo garbinime. Ar tu žinai kažką kita, kuris Jo vardu vadintųsi? (Aišku, kad nėra nieko kito Jam prilygstančio, Jis neturi partnerių.)

Žodžiai, paskelbti 64-toje eilutėje, tai komanda, skirta angelui Gabrieliui T.J.T pranešti Pranašui Muhammadui T.J.R, kai Pranašas būdavo nusiminęs ir jausdavosi vienišu, kai apreiškimas vėlavo ir angelas Gabrielius T.J.T nesusitikdavo su juo ilgesnį laiko tarpą (apreiškimo kontaktai Pranašui buvo labai brangūs), kad tai priklausu tik nuo Visagalio ALLAH valios <.....>. Jis Vienintelis, kuris mums įsakinėja.

64. Mes (angelai) nenusileidžiame niekaip kitaip (kaip tik) pakludami tavo Viešpaties įsakymui (O Muhammadai)

Net pačių mažiausių dalykų Jis nepamiršta: Jis atsiunčia informaciją kada nori:

64. Jam priklausu, kas yra prieš mus ir už mūsų, ir visa tai, kas yra tarp viso šito, tavo Viešpats niekada nieko nepamiršta.

Po viso to priklausu tinkamai paminėti atkaklumą ALLAH tarnystėje, kai Jis paskelbė ir nustatė Savo absoliutų Viešpatavimą:

65. Dangų ir Žemės Viešpats ir viso to, kas tarp jų, tad garbink Jį (Vieną) ir būk kantriu Jo garbinime.

Toks Viešpatavimas, Šviesybė priskiriama tik Jam ir niekam daugiau. Nėra pas Jį partnerių ar kažko, kas galėtų Jam prilygti šioje Visatoje:

65. *Ar tu žinai kažką kitą, kuris Jo vardu vadintųsi?*

Garbinkite ir šlovinkite Jį atkakliai nuoširdume, pakludami Jo reikalavimams. Ši pareiga labai kilni, kadangi joje visada šalia jaučiamas ALLAH dalyvavimas, nuolatinė iškili galia. Garbinkite Jį suprasdami save, ne aklai, kaupkite tą energiją susitikdami, mokykitės šioje sferoje, didžiausiame horizonte. Toks yra triūsas, jei mes norime suprasti vienas kitą. Išskirtinis atsidavimas garbinimui. Atsiribojimas nuo apkvaišimo (proto netekimo). Pradžią mąstymo-kas mes tokie, iš kur atėjome ir kur einame. Šiame darbe mes pajausime žinojimo pasitenkinimą, jei žinosime tikėjimo skonį, jo saldumą. Vidinis dievobaimingumas paslapyje, gili intencija ir sklindantis (nuoširdumo) aromatas, bet tik tiems, kurie atsiduoda šiam tikslui, tokiems atsidaro nuovokos, įžvalgumo, supratimo vartai:

65. *(Aišku, kad nėra nieko kito Jam prilygstančio, Jis neturi partnerių.)*

Garbinimas Islame-tai nėra tik religinė praktika. Islamas apčiuopia kiekvieną veiksmą: Islame svarbus kiekvienas judesys ar jausmas, kiekviena intencija. Toks turėtų būti žmogaus triūsas, vardan ALLAH Maloningojo. Atkaklios pastangos turi veržtis giliai iš širdies, kiekviename judesyje ant šios žemės, turime įdėti į tai visas pastangas: nuoširdžiai ir nesiblaškydami bei žmogiškai trokšdami.

Tai yra visapusiška gyvenimo sistema, su kurios

pagalba žmogus gyvena, su pastoviais jausmais jis garbina ALLAH, darydamas bet kokią darbą, ar mažą, ar didelį, iki tol, kol jis gyvas. Ši sistema reikalauja paklusnumo, pastangų, o kai kada ir kančios. Būti paklusniam Visagaliui ALLAH reiškia garbinti Jį. Jis Vienas ir Vienintelis nusipelno būti garbinamu šioje Visatoje:

Didybė priklauso Jam, niekas negali vadintis Jo vardu ir niekas negali Jam prilygti.

PARTNERIŲ PRISKYRIMAS, SEKANTIS GYVENIMAS IR PELNYTA BAUSMĖ

Praėjusiose Suros «Mariam» dalyse eilės tvarka buvo analizuojamas Zakarijo, Jahjos (Jono), Marijos ir jos sūnaus, Abraomo pasitraukimo nuo tėvo istorijos. Buvo paminėtos po jų atėjusios kartos: tos, kurios seka tiesos keliu, ir tos, kurios paklydo. Toliau sekė komentarai ir paaiškinimai apie Visagalio ALLAH Vienatinumą. Jis neturi partnerių, tik Vienam Jam mes meldžiamės ir tik Jį Vieną garbiname.

Tai yra svarbiausia ir pagrindinė Islamo religijos dalis, fundamentas, ant kurio statosi pastatas. Šis fundamentas primenamas visose Pranašų istorijose ir komentaruose.

Paskutinėje Suros «Mariam» dalyje diskutuojama apie partnerius, kuriuos pagonys garbina vietoje ALLAH ar prilygina juos Jam. Aiškinamas Prisikėlimo-Teismo Dienos rezultatas. Visos šios scenos aprašomas labai gyvai, pilnos susijaudinimo. Dangus, žemė, žmonės, džinai, tikintys ir netikintys, visi jie sujudime.

Eilės tvarka scenos keičia viena kitą. Praėjusio gyvenimo scenas pakeičia pomirtinis gyvenimas: abu šie gyvenimai aprašomi kaip labai artimai susiję. Pradžioje kalbama apie gyvenimą ant šios žemės, paskui-rezultatas po mirties, kitame pasaulyje.

Šios scenos apsakomos tokiomis žodžių frazėmis, jog mes galime pajusti labai glaudų ryšį tarp dviejų pasaulių, tai yra, tarp šio pasaulio ir nematomo, pomirtinio pasaulio:

66. Sako žmogus (netikintis): *Ar kai aš būsiu miręs, ar būsiu prikeltas gyvu?*

67. (atsakymas):-o *nejaugi žmogus nebeprisimena, kad Mes sukūrėme jį prieš tai, kai jis buvo niekuo?*

68. Prisiekiant tavo Viešpačiu (Visagaliu ALLAH), iš tiesų, (be abejonės) Mes surinksime juos ir šėtonus (velnius) visus kartu, ir, iš tiesų, Mes atvesime juos prie pragaro, paklupdydami juos ant kelių.

69. Paskui, iš tiesų, Mes išrinksime iš visų sektų (grupių) tuos, kurie buvo labiausiai maištaujantys Maloningajam (ALLAH).

70. Iš tiesų, Mes žinome apie tuos, kurie yra blogiausi iš jų ir pirmieji nusipelno patekti tenai (į Pragarą).

71. Ir nebus nė vieno iš jūsų neapsilankiusio tenai, šis faktas būtinai įvyksiantis ir tavo Viešpaties jau nuspręstas.

72. Paskui Mes išgelbėsime tuos, kurie bijojo ALLAH ir buvo Jam paklusnūs, o piktadarius (kurie slepia tiesą, pagonys, nusikaltėliai, kurie netiki Visagaliu ALLAH) paliksime tenai, kai jie maldaus nusižeminę (pagalbos)

Pirma scena prasideda žmogaus žodžiais apie

prisikėlimą po mirties. Šis klausimas buvo užduodamas skirtingais laikais, skirtingų kartų: tai yra viena iš žmogaus klaidų, kurią jis kartoja kaip pasipriešinimą visais lakais:

66. *Sako žmogus (netikintis): Ar kai aš būsiu miręs, ar būsiu prikeltas gyvu?*

Tai yra žmogaus pasipriešinimas, kuris išauga iš žmogaus nedėmesingumo, kai jis pradėjo egzistuoti. Kur jis buvo? Ar jis egzistavo? Jis neegzistavo ir buvo sukurtas, kad būtų egzistuojančiu: prisikėlimas yra lengviau suvokiamas žmogui negu pirminis jo sukūrimas, jeigu tik žmogus pamąstyti:

67. *(Atsakymas):-o nejaugi žmogus nebepresimena, kad Mes sukūrėme jį prieš tai, kai jis buvo niekuo?*

Po žmogaus pasipriešinimo ir nepritavimo seka grėsminga priesaika. Visagalis ALLAH prisiekia Savimi ir tai yra labiausiai šlovinga, didingiausia priesaika iš visų. Jis prisiekia, kad žmonės bus visi kartu surinkti po jų Prisikėlimo: šis reikalas jau nuspręstas:

68. *Prisiekiant tavo Viešpačiu (Visagaliu ALLAH), iš tiesų, (be abejonės) Mes surinksime juos ir šėtonus (velnius) visus kartu, ir, iš tiesų, Mes atvesime juos prie pragaro, paklupdydami juos ant kelių.*

Jie nebus vieniši tenai, bet bus surinkti kartu su velniais: jie ir velniai vienodi, čia turima omenyje netikintys žmonės. Velniai, kurie šnabžda žmonėms, kad šie neigtų Prisikėlimo-Teismo Dieną. Jie artimai susiję su tais, kurie klauso jų.

Sekančioje scenoje labai realistiškai vaizduojami netikintys, parklupdyti šalia pragaro, nemalonėje ir gėdoje:

68. *Ir, iš tiesų, Mes atvesime juos prie pragaro,*

paklupdydami juos ant kelių.

Toks įsivaizdavimas kelia siaubą. Visos šios minios, ignoravusios kaltinimus, dabar parklupdytos gėdingai prieš pragaro ugnį, išvydo šį siaubą, tą karštį, tikisi bet kurį momentą įeiti tenai. Žeminanti padėtis nusikaltėliams, paniekinimas. Toliau seka žodžiai apie blogiausias ir arogantiškiausias grupes:

69. Paskui, iš tiesų, Mes išrinksime iš visų sektų (grupių) tuos, kurie buvo labiausiai maištaujantys Maloningajam (ALLAH).

Žodžiai arabiškame, originalo, tekste pabrėžia šį tvirtinimą ir galią. Įsivaizduokite išvedami (išrenkami) labiausiai užsispyrę iš kiekvienos sektos, kurie buvo atkakliausiais sukilėliais prieš Maloningąjį ALLAH. Visi jie įtempiami į pragaro ugnį amžinoms kančioms.

Visagalis ALLAH geriausiai žinantis tuos, kurie labiausiai nusipelnė papulti tenai.

70. Iš tiesų, Mes žinome apie tuos, kurie yra blogiausi iš jų ir pirmieji nusipelno patekti tenai (į Pragarą).

Jie pirmieji, kurie buvo išrinkti, kad papultų tenai. Tikintys stebės šias siaubingas scenas:

71. Ir nebus nė vieno iš jūsų neapsilankiusio tenai, šis faktas būtinai įvyksiantis ir tavo Viešpaties jau nuspreistas.

72. Paskui Mes išgelbėsime tuos, kurie bijojo ALLAH ir buvo Jam paklusnūs, o piktadarius (kurie slepia tiesą, pagonys, nusikaltėliai, kurie netiki Visagaliu ALLAH) paliksime tenai, kai jie maldaus nusižeminę (pagalbos)

Tironai, negailestingieji, paklupdyti nemalonioje ir

žeminančioje padėtyje, tuo tarpu, tie, kurie bijojo ALLAH ir buvo paklusnūs Jam, pasilieka saugūs. Sekanti eilutė parodo netikinčiųjų šiame gyvenime arogantiškumą tikinčiųjų atžvilgiu, pašiepia juos, kadangi jie skursta, didžiuojasi savo turtais, parodo savo vertę mirtingųjų pasaulyje:

73. Kada skaito jiems Mūsų aiškias (Šv.Korano) eilutes, tie, kurie neįtikėjo (pasiturintys arabai tarp pagonių iš Kuraiš genties) sako tiems, kurie įtikėjo (silpniems, vargšams Pranašo Muhammado pasekėjams gyvenantiems labai sunkiai):

-kuri iš dviejų grupių (t.y tikintys ir netikintys) yra geresnėje padėtyje ir dėmesio centre (pagal socialinę padėtį).

Jie yra klestintys valdžios nariai, tai Mekkos pagonių vadai, korumpuoti kilminguoliai. Vargšai ir turtuoliai, šios grupuotės gyveno viena šalia kitos.

Turtuolių grupės padėtis vertinga: turtų gausybė, grožis, jėga ir prestižas. Pirma grupė, Mekkos pagonys, prakilni savo prašmatnume: turtas, grožis ir prestižas. Jie įgijo pagarbą ir apsaugą. Džiugina save pagundomis.

Kita, antra grupė, vargšai ir kuklūs, pirmieji musulmonai. Nėra pas juos turtų ir pagundų, išjuokiami dėl tokio prestižo ir dėl tokios jų galios. Su šia galia jie kviečia žmones įsigyti ALLAH palankumą, nesiekiant malonumo ar naudos. Jie nesiekė valdžios atstovo artumo dėl pasididžiavimo valdžios jėga. Jie kvietė žmones įsigyti visa tai vardan tikėjimo, jo nuoširdumo, siekiant teisybės, nesugadintos papuošalais. Jie buvo įkvėpti pasididžiavimo Visagaliu, Gailestinguoju ALLAH. Jie pristatė ir parodė

tai žmogiškai, su kančia ir pastangomis. Vargšai stengėsi įgyti Maloningojo ALLAH teisingumą. Didžiausias atpildas bus Teismo Dieną.

Tie arogantiški pasiturintys žmonės iš Kuraiš genties pagonių yra išklausomi ALLAH, kai jie juokiasi iš vargšų Pranašo Muhammado gyvenimo laikotarpiu. Jie sako:

73.-kuri iš dviejų grupių (t.y tikintys ir netikintys) yra geresnėje padėtyje ir dėmesio centre (pagal socialinę padėtį).

Ar aukštesnis žmogaus statusas ir padėtis to, kuris netiki Muhammadu, ar to vargšo, kuris priėmė jo religiją? Anadir Ibn Alharic, Amrou Ibn Hišam, Alvalid Ibn Almughira ir jų sąjungininkų vadovai ar Bilal, Ammar, Khabbab ir jų broliai, Pranašo pasekėjai? Ar Pranašo Muhammado kvietimas žada kažką, jo pasekėjai, kurie pirmieji priėmė Islamą, buvo vieni iš žemiausių žmonių, kurie neturėjo jokios įtakos ir vertės pagonių visuomenėje, tarp jų skurstantys vargšai, tokie kaip Khabbab? Ar ne jo priešininkai, tie pasididžiavę, išymūs ir prašmatnūs?

Tokia šių žmonių logika, kurie nusisuko nuo Tikrosios Tiesos, nuo ALLAH, kuris valdo laiką ir erdvę. Iš tiesų, tame yra ALLAH Išmintis, kad tikėjimas turi būti grindžiamas nuoširdumu, be melagingos išvaizdos ar pagundų, be prašmatnumo. Tie, kurie siekia, trokšta ir ieško supratimo, ieško tai vardan ALLAH giliame nuoširdume, atmetę toliau pagundas ir pasaulietiškus geismus. Tuo tarpu tie, kurie trokšta prašmatnumo ir turtų, kurių tikslas yra sukaupti kuo daugiau materialinio žavesio, visų jų akys nukreiptos nuo nuoširdaus tikėjimo.

Sekančiose eilutėse mes skaitome žodžius, kurie

skirti netikintiems, kaip atsakymas jų klaidingam pareiškimui, pasididžiavime jie nedėmesingi. Šis atsakymas labai jausmingas, priverčia mūsų širdis prisiminti kartas, kurios išnyko, gausėnis turtas buvo pas jas:

74. *(Atsakymas susimąstymui) kiek (buvusių praeityje nacijų) kartų Mes sunaikinome prieš juos, kurios buvo geresnės už juos pagal turtą ir pagal išvaizdą?*

Mekkos pagonių apsirūpinimas turtais ir dekoratyviniais daiktais, tai tik pasirodymas, kuris nueis perniek.

Niekas jų neapsaugos nuo Visagalio ALLAH, jei Jis nusprendė, anksčiau ar vėliau, tai įvyks. Iš tiesų, žmogus, nesuvokiantis šito, nekreipia į tai dėmesio. Jei jis apmąstyti praeitį, kas atsitiko prieš tai, jo negalėtų suvilioti niekas nuo išipareigojimų, jokia išvaizda negalėtų aptemdyti jo proto. Mirtini praėjusių kartų likimai, kad ir kokios įžymios jos buvo prisiminimuose, visa tai perspėja žmogų, nors tuo tarpu jis miega, nekreipia dėmesio į tai, kas jo laukia, kaip tai atsitiko su daug daugiau galingesnėmis civilizacijomis pagal turtą.

Po šio priminimo toliau seka ALLAH įsakymas Pranašui Muhammadui (T.J.R):

75. *Sakyk (o Muhammadai T.J.R) tam, kuris randasi paklydime, Maloningasis (ALLAH) prailgins jam laiką (šio gyvenimo) iki tol, kol jie pamatys tai, kas buvo jiems pažadėta. Štai kančios ir štai Paskutinė Valanda, tada jie sužinos, kas yra (randasi) blogiausioje padėtyje ir kas silpnėnis pagal jėgą.*

76. ALLAH padidina vadovavimąsi tiems, kurie pasirinko tiesos kelią(3). Tik pasilikę geri darbai pas tavo Viešpatį yra geriausias apdovanojimas ir atpildas.

Pasipūtę pagonys tvirtino, jog jie yra teisingesni ir geresni už Pranašo Muhammado pasekėjus, kadangi jie turtingesni. Tebūnie taip. Tačiau Pranašas maldauja savo Viešpaties padidinti paklydimą tų, kurie nuklydo nuo tiesaus kelio iš šių dviejų grupių, ir padauginti žinojimą tų, kurie seka tiesos keliu. Tad Teismo Dieną jie pamatys, kas geresnėje padėtyje pagal socialinę padėtį šiame pasaulyje. Tą dieną tikintys džiaugsis ir didžiuosis tuo, ką užsidirbo ir nusipelnė:

76. ALLAH padidina vadovavimąsi tiems, kurie pasirinko tiesos kelią. Tik pasilikę geri darbai pas tavo Viešpatį yra geriausias apdovanojimas ir atpildas.

Šis atpildas bus geriausias ir brangiausias iš visų spindinčių papuošalų, kuriais žmonės giriasi ir ieško būdų kaip nustebinti jais kitus ir save.

Sekančiose eilutėse pateikiamas kitas netikinčiojo pagyrūniškumo pavyzdys:

77. Ar tu matei tą, kuris neįtikėjo į Mūsų ženklus (į Šv.Koraną ir į Muhammado misiją T.J.R) ir pasakė: Žinoma, man bus duota ir turtų, ir vaikų (jei aš būsiu prikeltas dar kartą gyvenimui)

78. Argi jis sužinojo apie nematomą (pasaulį), ar sudarė sutartį su Maloninguoju (ALLAH)?

79. Aišku, kad ne! Mes užrašysime viską, ką jisai sako ir padidinsime jam kančias (pragare).

Šių eilučių apreiškimo priežastis susijusi su Pranašo pasekėju Khabab, jis perdavė mums šį pasakojimą:-Aš buvau pinigų kaliku, ir Al Al'as Ibn Wa'il paprašė manęs

paskolinti jam pinigų. Aš paskolinau jam juos. Po kiek laiko aš atėjau pas jį atsiimti savo skolos; jis pasakė:-Aš tau neatiduosių tų pinigų iki tol, kol tu neatsisakysi Muhammado T.J.R religijos. Aš pasakiau:

Prisiekiu ALLAH, aš niekada neatsisakysiu Muhammado religijos, kol tu numirsi ir būsi prikeltas iš numirusių.

-Jis pasakė:

-Tada, kai aš mirsiu ir būsiu prikeltas, tu ateik pas mane. Aš turėsiu tada ir pinigų, ir vaikų, tada aš tau ir gražinsiu skolą.

Dėl tos priežasties Visagalis ALLAH apreiškė šią Ają:77

Toks Al Al'as Ibn Wa'il pareiškimas yra bendras visų netikinčių požiūris, lengvabūdiškas požiūris į Teismo-Prisikėlimo Dieną. Šv.Korane nuostabiu tonu, ištariami šie tvirtinimai, kaip neturintys jokios prasmės, apie ką kalba pagonis:

Toliau seka komentaras: 79 eilutėje žodis <Iš tiesų, ne!> arabų kalboje (kelle!) stiprus paneigimas, priekaištas ir papeikimas šiems pagoniškiems teiginiams. Iš tiesų, ne, jis nematė nematomo pasaulio ir negavo iš ALLAH pažado: šis žmogus tik netikintis ir šaiposi, ir nieko daugiau. Taigi, toliau seka grėsmė, kuri sutvarko ir pastato į vietą šį netikintį, begėdišką žmogų:

79. Aišku, kad ne! Mes užrašysime viską, ką jįsai sako ir padidinsime jam kančias (pragare).

Tai, ką sako melagis, bus užrašyta jam į sąskaitą ir bus pateikta Teismo Dieną. Nė vienas darbas ar žodis nenueis veltui, viskas yra skaičiuojama. Nėra čia vietos

pasišaipymui. Įtikinami žodžiai nurodo, kad čia nėra suklydimo, Visažinantis ALLAH Savo išmintimi ir žinojimu aprėpia viską.

ALLAH padidins melagio bausmę, padarys ją skausminga ir nesibaigiančia. Grėsmė tęsiasi sekančiose eilutėse:

80. Mes paveldėsime iš jo (po mirties) viską, apie ką jis kalba (turtus ir vaikus, kuriuos ALLAH padovanojo žmonėms šiame gyvenime), ir jis ateis pas Mus vienišas.

ALLAH Teismo Dieną paims iš šio žmogaus viską, turtą, vaikus, kaip paveldėtojas gauna mirusio žmogaus paliktą turtą.

80. Mes paveldėsime iš jo (po mirties) viską, apie ką jis kalba (turtus ir vaikus, kuriuos ALLAH padovanojo žmonėms šiame gyvenime), ir jis ateis pas Mus vienišas.

Ir neliks pas žmogų po mirties nei pinigų, nei vaikų, neliks padėjų ir užtarėjų. Jis liks silpnu ir vienišu.

Ar jus matėte tokį žmogų, kuris neigia ALLAH ženklus, netiki ir turi iliuzijų, kad jis tą dieną neturės atiduoti skolos, jis galvoja, kad jis savo gyvenimo savininkas? Taip atrodo žmogus išraiškingame netikėjime, melagingi tvirtinimai ir pajuoka dominuoja jame, jo supratime.

Sekančiose eilutėse mes tapsime apreiškimo liudininkais, kuris glaudžiai susijęs su netikėjimu:

81. Tad jie ėmė be (Visagalio) ALLAH garbinti kitus dievus, kad jie suteiktų jiems garbę ir galią (kad apsaugotų juos nuo ALLAH bausmės).

82. Aišku, kad ne! Tie (vadinami dievai) nepriims jų garbinimo ir taps jų priešais (Prisikėlimo Dieną)

83. Ar tu nematei, kad Mes atsiuntėm šėtonus (velnius) prieš netikinčius, kad jie įtrauktų juos į blogį.

84. Todėl neskubėk jiems priešintis: Mes skaičiuojame jų nustatytą laiką (gyvenimo dienas šiame pasaulyje ir laiką, per kurį didėja jų nuodėmės ir blogis).

85. Tą dieną Mes surinksime dievobaiminguosius pas Maloningąjį apdovanojimui.

86. O nusikaltėlius (netikinčius į Vienintelį ALLAH) nutempsime į pragarą, kaip ištroškusių bandą prie šaltinio.

87. Jie negaus ten užtarimo, išskyrus tie, kurie gavo pažadą iš Maloningojo.

Kas netiki ALLAH ženklais, ima garbinti kitus dievus vietoj Jo, ieško pargalės ir šlovės jų kompanijoje, tie, kurie šlovina ir garbina angelus, džinus, velnius, tikisi gauti iš jų ar pas juos šlovės ir garbės. Iš tiesų, ne! Angelai ir džinai atmes jų garbinimą ir atsiribos nuo to.

Jie (angelai) pasisuks į Visagalį ALLAH „ir taps priešais, liudys prieš juos“, jie atitols nuo jų melagingų, neteisingų garbinimų ir liudys prieš juos.

Velniai visada kursto netikinčius įvykdyti nuodėmę. Jie visada pasiruošę užpulti juos:

84. Todėl neskubėk jiems priešintis

Jie neduoda jiems atsikvėpti nei minutės. Tuo tarpu visi žmogaus darbai ir žodžiai yra skrupulingai užrašomi ir skaičiuojami. Šv.Korane tai vaizduojama labai konkrečiai:

84. Mes skaičiuojame jų nustatytą laiką (gyvenimo dienas šiame pasaulyje ir laiką, per kurį didėja jų nuodėmės ir blogis).

(Geriausiai tai pajusti galima, skaitant arabiškai, originalo tekstą)

Labai įkvepiantis ir stulbinantis aprašymas.

Nelaimė jiems, ALLAH ataskaita su jų nuodėmėmis ir darbais bus pateikta kiekvienam. Jie (žmonės) pajaučia, jog jie yra viršinkai ant šios žemės, reiškia, jie papuolė į spąstus, jie gyvens bijodami ir drebėdami, labai įtariai žiūrės į viską, kas juos supa. Jie, be to, dar stebimi Visagalio, Visatos Šeimininko.

Tarp visų šių pomirtinio gyvenimo ir šio gyvenimo scenų, Šv.Korane aprašomas rezultatas ataskaita tų, kurie įtikėjo ALLAH ir Pranašo Muhammado T.J.R misija, darė gerus darbus, šie tikintys priimami Maloningojo ALLAH kaip labai gerbiama delegacija, kuri atėjo atsiimti pelnyto apdovanojimo:

85. Tą dieną Mes surinksime dievobaiminguosius pas Maloningąjį apdovanojimui.

Kas laukia nusidėjėlių, pažymima sekančioje eilutėje:

86. O nusikaltėlius (netikinčius į Vienintelį ALLAH) nutempsime į pragarą, kaip ištroškusių bandą prie šaltinio.

Tą dieną jokie tarpininkai negalės išgelbėti melagių, o tiems, kurie įtikėjo ir darė gerus darbus, jiems gausus atlygis, ALLAH iš tiesų išpildo Savo pažadus.

Sekanciose eilutėse mes skaitome apie kitą pagonių nukrypimą, jų pasibaisėtinus tvirtinimus. Tarp arabų pagonių buvo tokių, kurie sakė, kad „angelai yra Visagalio ALLAH dukterys“.

Tarp žydų buvo tokių, kurie tvirtino, jog „Ezra yra ALLAH sūnus“. Taip pat ir tarp krikščionių grupių ir sektų yra tokių, kurie tvirtina, jog „Jėzus yra ALLAH sūnus“. Didžiausias paklydimas, į kurį papuola

«neišprususi visuomenė», tai, jog neigdami Vieną Dievą, Jo egzistavimą, žmonės bando vaizduoti fiziologinį Dievo pavidalą, bando Jį įsivaizduoti su savo ribotomis smegenimis, fantazuoja, koks Jis. Žmogus skiriasi nuo kitų ALLAH kūrinių tam tikrais pranašumais ir privilegijomis, visa tai žmogus gavo nuo savo Kūrėjo. Vienas iš pagrindinių šių pranašumų yra žmogaus tikėjimas į slaptą, į nepasiekiamą jo akims. Ir žmogus pradėjo tikėti ALLAH apmąstymų keliu.

Todėl Visagalis ALLAH, Šv.Korane apsaugodamas žmones nuo fantazijų ir išsigalvojimų, pasakė apie Save:

Sura (Al-Šura) Susirinkimas 11 Aja (..... nėra nieko panašaus į Jį. Jis (ALLAH) Girdintis, Matantis)

Sura (Anaam) Naminiai gyvuliai:

Nepasiekiamas Jis (ALLAH) žvilgsniais.

Todėl Suros (Mariam) eilutėse, Visata apibūdinama prie skilimo ribos, kadangi pagonių pareiškimai yra svetimi natūraliai charakteristikai, kurią nustatė Kūrėjas:

88. Jie (žydai ir krikščionys) pasakė: kad Maloningasis (ALLAH) paėmė sūnų (žydai pasakė, kad Ezra yra ALLAH sūnus, o krikščionys tvirtina, kad Jėzus yra ALLAH sūnus. Arabų pagonys manė, kad angelai yra ALLAH dukterys).

89. Iš tiesų, jūs pasakėte baisiausią ir blogiausią dalyką.

90. Dėl kurio dangūs gali suskilti, ir žemė apsiversti, ir kalnai pavirsti griuvėsiais.

91. Dėl to, jog jie priskyrė Maloningajam (ALLAH) sūnų.

92. Netinka (Garbingajam, Visagaliui) Gailestingajam (ALLAH) paimti sūnų.

93. Nes nėra nė vieno danguje ir žemėje, kas nebūtų Maloningojo vergu.

94. Iš tiesų, Jis žino kiekvieną iš jų ir suskaičiuavo juos pilnai.

95. Prisikėlimo Dieną visi jie ateis pas Jį po vieną (atskirai be pagalbininkų, apsaugos ar gynėjų).

Viskas, kas egzistuoja daugiasluoksniuose danguose ir žemėje, yra tik Viešpaties tarnai, kuklūs ir paklusnūs: jie nėra nei sūnūs, nei partneriai Visagaliui Kūrėjui, tiesiog sukurti žmonės ir tarnai. Žmogaus esybė turėtų sudrebėti supratęs šio išsakymo svarbą, tai išsakoma įspūdingai:

90. Dėl kurio dangūs gali suskilti, ir žemė apsiversti, ir kalnai pavirsti griuvėsiais.

Niekas neturi šanso pabėgti nuo to ir praeiti nereaguojant :

95. Prisikėlimo Dieną visi jie ateis pas Jį po vieną (atskirai be pagalbininkų, apsaugos ar gynėjų).

ALLAH aprėpia kiekvieną, net patį mažiausią, ir kiekvienas ateis pas Jį vienišas, be kompanijos, ir negalės žmogui padėti jokia draugų galia. Iš žmogaus bus atimta bet kokia jėga, kurią jis turėjo visuomenėje: jis liks vienišu prieš Teisėją.

96. Iš tiesų, tiems, kurie įtikėjo (į Vienintelį ALLAH ir Jo Pranašo Muhammado misiją) bei darė gerus darbus, Maloningas (ALLAH) skirs jiems Savo meilę.

Tuo pat metu, kai netikintys randasi vienvėje, sielvarte, nykume, tikintys džiaugiasi Maloningo ALLAH nuolankumu. Šioje eilutėje panaudotas žodis Meilė sukelia jaukią atmosferą, kuri paliečia širdis. Ši Meilė persmelkia

dangišką pasaulį ir leidžiasi ant žemės. Prasiskverbia į žmonių širdis visoje Visatoje.

Abu Huraira perdavė mums, jog ALLAH Pranašas (T.J.R) pasakė, jeigu ALLAH pamilsta ką nors, Jis pakviečia angelą Gabrielių ir pasako jam:

-Iš tikrųjų, Aš pamilau šį asmenį, tad pamilk ir tu jį. Gabrielius pamilsta jį: jis (Gabrielius) sukviečia visus dangaus gyventojus ir pasako:

-Iš tikrųjų, ALLAH pamilo tokį asmenį, tad ir jūs pamilkite jį. Danguis gyventojai pamilsta jį. Po to šis asmuo tampa mielu visiems žemės gyventojams.

Jeigu ALLAH neapkenčia ko nors, pakviečia Gabrielių ir pasako:

-Iš tiesų, neapkenčiu šio asmens, tad nekęsk ir tu jo. Taigi Gabrielius neapkenčia jo: jis sukviečia visus dangaus gyventojus ir paskelbia:-Iš tiesų, ALLAH neapkenčia šio asmens, ir jūs nekęskite jo. Taigi visi dangaus gyventojai nekenčia jo. Po to jis tampa neapkenčiamu ir tarp žemės gyventojų.

Tokia džiugi naujiena pranešama dievobaimingiems tikintiesiems, ir tai yra perspėjimas netikintiems,

Gailestingas ALLAH apreiškė Šv.Koraną lengvai suprantama ir lengva Pranašui kalba:

97. Mes padarėme (Šv.Koraną) lengvą tavo kalbai (o Muhammad), kad praneštum gerą žinių dievobaimingiems, ir perspėtum juo (Šv.Koranu) užsispyrusius, netikinčius.

Sura baigiama labai gilia reikšme, kuri priverčia žmones giliai apmąstyti šiuos žodžius. Bandoma prabudinti jausmus, kurie miega giliai širdyje.

98. *Tad kiek Mes sunaikinome kartų prieš juos! Ar tu gali (o Muhammadai) surasti nors vieną iš jų? Ar girdi nors menką jų šnabždesį?*

Scena pradėdama totaliniu sunaikinimu-šoku, pripildyta gilios tylos. Tai lyg žmogų nuvestų prie kartų slėnio. Šis slėnis neribotas. Jame žmonės, visi juda, gyvena ir didžiuojasi savimi, turi vilčių ir jausmų, didelis geismas gyventi amžinai. Tačiau staiga ir šiurkščiai tyli mirtis pribloškia juos, užpuola nepasiruošusius, paima jų gyvybes, palieka kūnus ir sudaužytas relikvijas, puvimas ir nelaimė. Neliaka net murmėjimo, jokio šnabždesio, jokio judėjimo, jokio garso:

98. *Tad kiek Mes sunaikinome kartų prieš juos! Ar tu gali (o Mohammdai) surasti nors vieną iš jų? Ar girdi nors menką jų šnabždesį?*

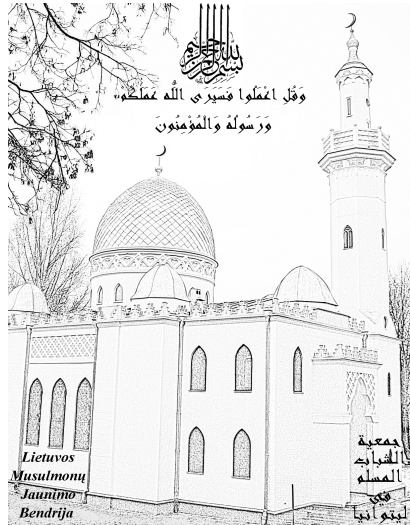
Pažvelk aplinkui. Ar gali išgirsti nors šnabždesį? Išiklausyk įdėmiai. Iš tikrųjų, viskas paskendo tyloje. Nė vienas nuo Jo neišsigelbėjo, Jis Vienintelis, Amžinas, tik Jis niekada Nemirštantis.

IŠLEISTOS KNYGOS:

1. IŽANGA Į ISLAMĄ „elektroninė versija“
2. ISLAMO MOTERIS.
(Ko dar geresnio ji laukia?)
3. ŠV. KORANAS IR ŠIUOLAIKINIS MOKSLAS
4. KUR YRA ALLAH?!
5. PASNINKAS ISLAME
6. ISLAMO PAGRINDAI
(Garbinimas Ir Malda Islame)
7. KETURIASDEŠIMT HADISŲ
8. PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS
9. TIKĖJIMO KELIAS
10. ŠV. KORANO DALIES "MARIJA"
(Paaiškinimas) „elektroninė versija“
11. PRANAŠŲ ISTORIJS MAŽIAUSIEMS
12. ŠV. KORANAS YRA DIEVO ŽODIS
13. ŽVILGSNIS Į ISLAMĄ
14. KAS LEISTINA IR KAS DRAUDŽIAMA ISLAME
15. MOTERYS ISLAME
(Lyginant Su Moterimis Žydų-Krikščionių
Tradicijoje: Mitai Ir Realybė)
16. ISLAMAS: DIEVO KELIAS
17. MOKSLINIAI FAKTAI, ATSKLEISTI
ŠLOVINGAJAME ŠV. KORANE
18. BENDRAS ĮVADAS Į ISLAMĄ
19. ATRASTI ISLAMĄ
(Yra Tavo Prigimtinė Teisė)
20. ISLAMO FAKTAI
(Paneigiantys Nepagrįstus Teiginius Prieš Islamą)
21. MUHAMMADAS, DIEVO PASIUNTINYS
(Te Dievas paaukština jo paminėjimą)

IŠLEISTI LANKSTINUKAI:

- KAS YRA ISLAMAS? Visuminis vaizdas
- MUHAMMEDAS: Elgesio pavyzdys naujam tūkstantmečiui
- ŠV. KORANAS: Knyga, kuria galite tikėti
- MOTERYS ISLAME

جمعية الشباب المسلم في ليتوانيا

Lietuvos Musulmonų Jaunimo Bendrija

Lithuanian Muslim Youth Society

Totorių g. 6, Kaunas, Lithuania

www.musulmonai.lt

LMYS_1995@yahoo.com

info@musulmonai.lt